

AUGU

SU

PASAKA

2023 m.

Raseiniai

Lydimas Pasakos žmogus toliau nueina,
Aukščiau pakyla, daugiau pasiekia.

Jeronimas Laucius

Viršeliui panaudotos iliustracijos: Meidos Grigaluskaitės, Akvilinos Savickaitės, Inesos Mockutės, Luko Bitvinsko, Lukos Laurynės, Luknės Kauneckaitės, Austės Martinavičiūtės, Aristėjos Višniauskaitės, Ado Plučiaus, Melitos Daugėlaitės.

Leidinių parengė

Aušra Čepauskienė, Rita Diržienė, Regina Kalpokienė, Giedrė Matusevičienė, Raseinių Šaltinio progimnazijos mokytojos metodininkės

2023 m.
Raseiniai

Elnias ir ežys

Iš medžioklės į mišką grįžo elnias. Jis buvo visas purvinas, nuo ragų krito samanės. Išdidžiai nupėdino prie upės, apsidairė ir šoko į vandenį. Godžiai gėrė upės vandenį ir maudėsi tol, kol kailis vėl pradėjo žvilgtėti, o ant ragų neliko nei šapelio. Elnias krūptelėjo nuo keisto garso, lyg kažkas gailiai šaukė. Pažvelgė į upę, o ten plūduriavo nedidelis kamuoliukas. Atsargiai priėjo arčiau ir pamatė ežį.

- Gelbėkit, padėkit, skęstu!

Ežiukas taip buvo išsigandęs, kad net nepastebėjo priėjusio elnio. Elnias su ragais išnešė ežiuką į krantą, tačiau ežiukas ir toliau šaukė:

- Gelbėkit, padėkit, skęstu!

Elnias papurtė ežiuką, o šis dar garsiau rėkia:

- Gelbėkit, padėkit, skęstu!

- Kur tu skęsti, ar šitoje žolėje skęsti? Nustok rėkti.

Ežiukas net susigėdo, nes nepajuto, kai buvo išneštas iš vandens.

- Tu gal atsargiau, jei nemoki plaukti, galėjai priburbuliuoti. Toks mažas ir eini vienas maudytis.

- Ačiū tau, tik aš nesimaudžiau, o mane begėdė lapė išmetė iš valtės. Ji melagė, apgavo mane, prižadėjo mane nuplukdyti į salą, kur daug pelių, o aš jas taip mėgstu. Valtis tai buvo mano, mane išmetė, valtį pagrobė. Nebenoriu nei tų pelių, tik noriu grįžti namo. Bet kaip? Mano kojytės trumpos, ilgai su tokiomis nepaplauksiu, o namai mano kitoje upės pusėje.

- Gal pabandom padaryti valtį? Miškas pilnas šakų, medžių žievių, Tau didelės nereikia.

Abu ėmė dirbti ir vakarop valtis buvo baigta Ežiukas nusišypsojo, apsikabino elnią.

- Ei, gal tu nesibadyk. Esi kaip adatų kamuolys.

- Atsiprašau, nepagalvojau.

Elnias įsodino ežiuką į valtį, padavė irklus ir pasakė:

- Plauk, mažasis dygliuk, bet daugiau lape netikėk.

- Ačiū tau, tu tikras draugas, kuris išgelbėjo man gyvybę ir padėjo pagaminti valtį.

Ežys laimingai pasiekė kitą upės krantą.

Melita Daugėlaitė, 1 klasė

Stebuklingasis medžio lapelis

Beveik prieš tūkstantį metų Šviesiojoje šalyje užaugo medis, kurio lapeliai pildė norus. Tą dieną, kai jis užaugo, visi žmonės skubėjo pažiūrėti šio lapuočio. Dar prieš jam atsirandant danguje sužibo didelė, ryški žvaigždė, o tai žmonėms buvo ženklas, kad vyksta kažkas nepaprasto ir stebuklingo. Tuo metu Šviesiąją šalį valdęs karalius Henrikas ir karalienė Eglė atėjo prie medelio. Karalius Henrikas paskelbė žinią:

-Visi įdėmiai mane išklauskite. Šis medis yra retas ir prie jo negalima eiti, nes būna tokių žmonių, kurie nuskina visus lapelius iškart ir išnaudoja visus norus. Nuo šiandienos liepiu aptverti metaline tvora medį taip, kad niekas neprieitų prie šio gražaus lapuočio ir nenuskintų nei vieno stebuklingo lapelio. Vieną dieną mums gali jų prireikti.

Karalius tai pranešęs, tuoj pat sukviėtė darbininkus tvirti tvorą, o kiti žmonės išskubėjo kas sau, kas dirbti toliau, kas ilsėtis. Tačiau viena mergaitė vardu Medeina, eidama mamai parnešti duonos, pamatė, kad kažkokie nedori žmonės jau bando išlaužti tvorą prie medelio, kad tik nusiskintų lapelį, sugalvotų norą ir jis būtų kaipmat išpildytas. Medeina iš karto nubėgo į pilį pas karalių ir karalienę, kad praneštų apie įsilaužėlius. Karalius jau buvo begalę knygų perskaitęs ir išsiaiškino, kiek norų gali išpildyti šis medis. Po ilgo ieškojimo jis sužinojo, kad gali būti išpildyti tik trys norai. Karalius sėdo ant žirgo ir iškeliavo į šalies vidurį, kur augo stebuklingas medis. Nujojęs pamatė, kad aplink pūpsa kalnai aukso ir brangenybių. Taip jis suprato, kad du norus nenaudėliams jau pavyko įgyvendinti. Šiems jis sušuko:

- Jeigu nuskinsite dar bent vieną lapelį ir išpildysite trečią norą, jūs tuoj pat atsidursite pilies kalėjime, ir būsite ten uždaryti amžiams!

- Gerai, gerai! Pažadame, daugiau niekada nesiartinsime prie stebuklingo medžio, Jūsų Didenybe! – atsiliepė išsigandę bausmės piktadariai.

Karalius liepė visiems žmonėms išsidalinti atsiradusį turtą lygiomis dalimis, o nenaudėlius, kurie neklausė, išvarė už Šviesiosios šalies ribų.

Medeina nuėjo pas karalių ir jam pasakė:

- Jūsų Didenybe, aš žinau koks galėtų būti trečiasis noras.

- Koks jis turėtų būti? – susidomėjo karalius Henrikas.

- Trečiasis noras tebūna toks, kad kiekvienam pasaulio žmogui, kuriam reikia pagalbos, užaugtų po stebuklingą norų medį.

Henrikui labai patiko toks mergaitės pasiūlymas. Karalius dar pamąstė, pasitarė su karaliene, su savo patarėjais ir sutiko taip padaryti. Medeina nuskubėjo prie norus pildančio medžio, nusiskynė lapelį ir pašnibždėjo savo norą. Netrukus pasigirdo dundėjimas. Žmonės

pradėjo eiti iš savo namų ir pamatė, kaip visur pradėjo dygti medžiai, kurie pildo norus. Ir tiems, kurie neturi pinigų, ir tiems, kurie turi, bet stinga sveikatos ar laimės... Visi žmonės buvo laimingi, turėdami savo stebuklingą medį ir žinodami, kad nuo šiol jie galės išpildyti savo norus. Nuo to laiko visi gyveno ilgai ir laimingai, nes jie suprato, jei labai trūks pinigų arba patys jau nebegalės įveikti savo liūdesio, ligos, nelaimės, galės nusiskinti stebuklingą lapelį. Medžių lapelius žmonės naudojo išmintingai. Nusiskinti lapelį ir sugalvoti norą žmonės nusprendavo tik tada, kai jau patys nieko nebegalėdavo padaryti.

O išmintingąjį Medeiną karalius paskyrė medžių sergėtoja. Jei tik kuris medis pradėdavo vysti, tuomet ji aplankydavo tą medį, pakalbėdavo su juo, paguosdavo ir tada jis vėl suvešėdavo ir sužaliuodavo. Taip pasaulyje atsirado daugybė stebuklingų medžių, pildančių vargstančių žmonių norus. Tik tai buvo seniai, seniai ir šiandien niekas nebežino, kur galima tokį medį rasti ir nusiskinti stebuklingųjų lapelių.

Andrėja Gedgudaitė, 4 klasė

Rugilė Aleksaitė, 4 klasė

Stebuklingos durys

Vieną kartą gyveno senas dailidė, kuris gamino įvairias medines duris. Gaila, bet jų niekas nepirko. Vyras labai nuliūdo. Kartą senasis vyras paėmė vienas duris ir išnešė į mišką nusprendęs jas palikti miške, jei jos niekam nereikalingos. Staiga durys pačios prasivėrė! Vyras net žado neteko – už durų pasimatė keista erdvė! Viduje sukosi violetiniai sūkuriai, kurie traukė į save viską aplinkui. Ilgai negalvojęs senukas įėjo ir dingo.

Praėjo daug metų ir į tą mišką atėjo berniukas vardu Kajus. Jis miške rado tas duris ir labai nustebė, kad jos pačios atsivėrė ir įtraukė berniuką vidun. Atsipeikėjęs berniukas pamatė esąs keistoje mėlynoje planetoje. Visur buvo melsvos uolos, žemė mėlyna su giliomis įdubomis. Ten augo keisti augalai – tarsi medžiai, bet vietoje šakų kerojo mėlyni čiuptuvai. Tarp medžių vaikštinėjo keistos būtybės. Kajus panašiai tokius įsivaizdavo ateivius: jų kūnai buvo melsvai žali, o galvos kaip liūto. Rankose laikė lankus su strėlėmis.

Kajus išsigandęs pradėjo bėgti. Staiga išgirdo vyrišką balsą. Jį šaukė dailidė ir kvietė į netoliese esantį urvą. Berniukas nubėgo pas dailidę ir jo paklausė, kur jis pateko. Senasis vyras atsakė, kad nežino, nei kur pateko, nei kiek laiko praėjo. Berniukas apžiūrėjo urvą ir pamatė kažkokio daikto kraštą. Ištraukęs nustebė - tai buvo žemėlapis! Jį apžiūrėję suprato, kad jis stebuklingas: ant jo nupieštos rodyklės tai dingdavo, tai vėl atsirasdavo. Abu suprato, kad šis žemėlapis nuves prie tų paslaptinių durų, už kurių buvo jų namai. Bet kaip iki jų nueiti nepastebėtiems?

Keista, bet būtybės jų nepuolė. Su žemėlapiu rankose jie tapo nematomi. Sekdami žemėlapio rodykles abu sėkmingai perėjo mėlyną planetą ir rado duris. Pabandė jas atidaryti, bet durys neatsivėrė. Geriau apžiūrėjęs žemėlapią Kajus pamatė mažą, spindintį burtažodį „Raktaro“. Vos jį ištarė, atsirado auksinis raktelis. Juo atrakino duris ir greitai pro jas smuko į savo pasaulį. Paslaptingas keistas pasaulis liko už durų.

Nuo to laiko abu laimingai gyveno. Dailidei ėmė sektis versle. Jis atidarė baldų dirbtuves ir pavadino „Stebuklingos durys“. Vėl gamino įvairias duris, o žmonės jas pirko ir gyrė meistrą. Kajus pasakojo draugams apie savo keistą nuotykią. Jo pasakojimą išgirdo žurnalistai ir pasiūlė išleisti knygelę. Jo knygelė „Stebuklingoji planeta“ atnešė Kajui pasaulinę šlovę.

Ne veltui sakoma: nėra to blogo, kas neišeitų į gera.

Benas Bolevičius, 3 klasė

Rugilė Vaitkutė, 4 klasė

Berniuko pokytis

Kažkada gyveno be galo energingas ir linksmas vaikas, kuris mėgo daug laiko praleisti lauke ir žaisti su draugais kieme. Tik kuo toliau, tuo rečiau šis išeidavo į kiemą, o ir išėjęs ant visų pyko, griovė kitų pastatytas smėlio pilis, niokojo žaislus ir buvo nepatenkintas. Aplinkiniai jį „geimeriu“ pradėjo vadinti, nes šis kiauras dienas sėdėjo prie kompiuterio ir žaidė. Jam pačiam taip gyventi visai patiko, juk blogai elgtis daug išminties nereikia, juolab jei nesvarbu, kaip jaučiasi šalia esantys, o ir į kiemą išeidavo labai retai. O džiaugsmą ir laimę jis patirdavo žaisdamas, nes ilgainiui visuose žaidimuose patirdavo tik sėkmę.

Gal ir iki šių dienų berniukas „geimeris“ būtų toliau sau žaidęs, jei nebūtų staiga užplūdęs neįprastas jausmas... Vienatvė, nereikalingumas suspaudė širdį lyg replėmis ir ankstesnė veikla jo jau nedžiugino. Liūdesys apėmė ir ašaros upeliais tekėjo. Raudodamas išbėgo į kiemą ir toliau ėjo, ėjo ir raudėjo... Niekas berniuko neklausė, kas jam nutiko, tik šalinosi jį pamatę. Taip besiblaškydamas atklydo į parką. Ten vešėjo labai gražus gėlynas. Vaikas negalėjo suprasti, kad gėlės tokios gražios ir taip skaniai kvepia, nes buvo jau seniai tai pamiršęs. Jis puolė niokoti ir bauti pikčiausiu balsu. Tuo metu pūstelėjo vėjelis ir nežinia iš kur ėmė kristi obelų žiedai, lyg mažos šypsnelės. Jomis apsnigo ir prie gėlyno stovinčią mergaitę. Spindinti jos šypsena nušvietė nuo piktumo ir vienišumo pajuodusį berniuko veidą. Jis dar labiau įsiuto ir toliau trypė jos gėles, o mergaitė švelniai pasiteiravo:

- Kodėl tu toks liūdnas ir vienišas?

- Aš piktas, o ne liūdnas ir juo labiau vienišas! – atrėžė berniukas, dar labiau supykęs, nes mergaitė atpažino tikrąją jo būseną.

- Taip, tu piktas, nes liūdi ir jautiesi vienišas. Spėju, kad neturi nė vieno tikro draugo, - nenutilo mergaitė meiliai šypsodamasi.

Berniukas net aiktelėjo iš nuostabos, kaip ši mažylė tirpdo jo pyktį, ir dar labiau supyko, kad nevaldo savo jausmo.

- O tu pabandyk nusišypsoti! – neatlyžo mergaitė. – Tau patiks.

- Neee, - pasipurtė berniukas ir nė pats nepajuto, kad mažas šypsniukas apsigyveno lūpų kampučiuose, o širdis apsalo. Juk visi žmonės sielos gelmėje yra geri, tik kiti tiesiog pamiršta tai. Jam patiko šypsotis, o dar labiau tas pokytis jo širdies kamputyje, lyg koks drugelis ten būtų apsigyvenęs. Jautriaširdė mergaitė įžvelgė atsiradusį palankumą jai ir

pasiūlė draugystę. Jos gerumo paveiktas berniukas padėjo jai atsodinti gėles ir jiedu ilgai šnekučiavosi. Nejučia jį visą užliejo neįprasta šiluma, veidą papuošė šypsena.

- Gyventi reiškia mokėti valdyti savo jausmus, džiaugtis tikrais dalykais, žaisti su tikrais žmonėmis, šypsotis, - aiškino mergaitė.

- O kaip ištaisyti savo klaidas, kaip atkurti draugystę su savo kiemo vaikais?- susirūpino berniukas.

- Tai sunkus ir ilgas darbas. Tau pasiseks, tik reikia atkakliai tai daryti. Pirmyn! Ir nenusimink, jei pirmą dieną atsakydamas į tavo šypseną ir nuoširdų ATSIPIRAŠAU kiemo vaikas nueis, supyks ir nekalbės. Vis vien eik ir atsiprašyk bei padaryk gerą darbą... O šimtąjį kartą tau atsiprašant ir darant gerą darbą - patikės ir atsakys tokiu pačiu, nors dar baugiai. Žinok, ką duodi, tą ir gauni.

Nuo to laiko berniukas kiekvieną rytą sugalvodavo po vieną gerą darbą ir jį atlikdavo. O jūs gal ir šiandien sutinkate liūdną iš vienišumo veidą? Padėkime berniukui visi kartu.

Arielė Petkevičiūtė, 4 klasė

Ieva Steckytė, 2 klasė

Pasiklydę miške

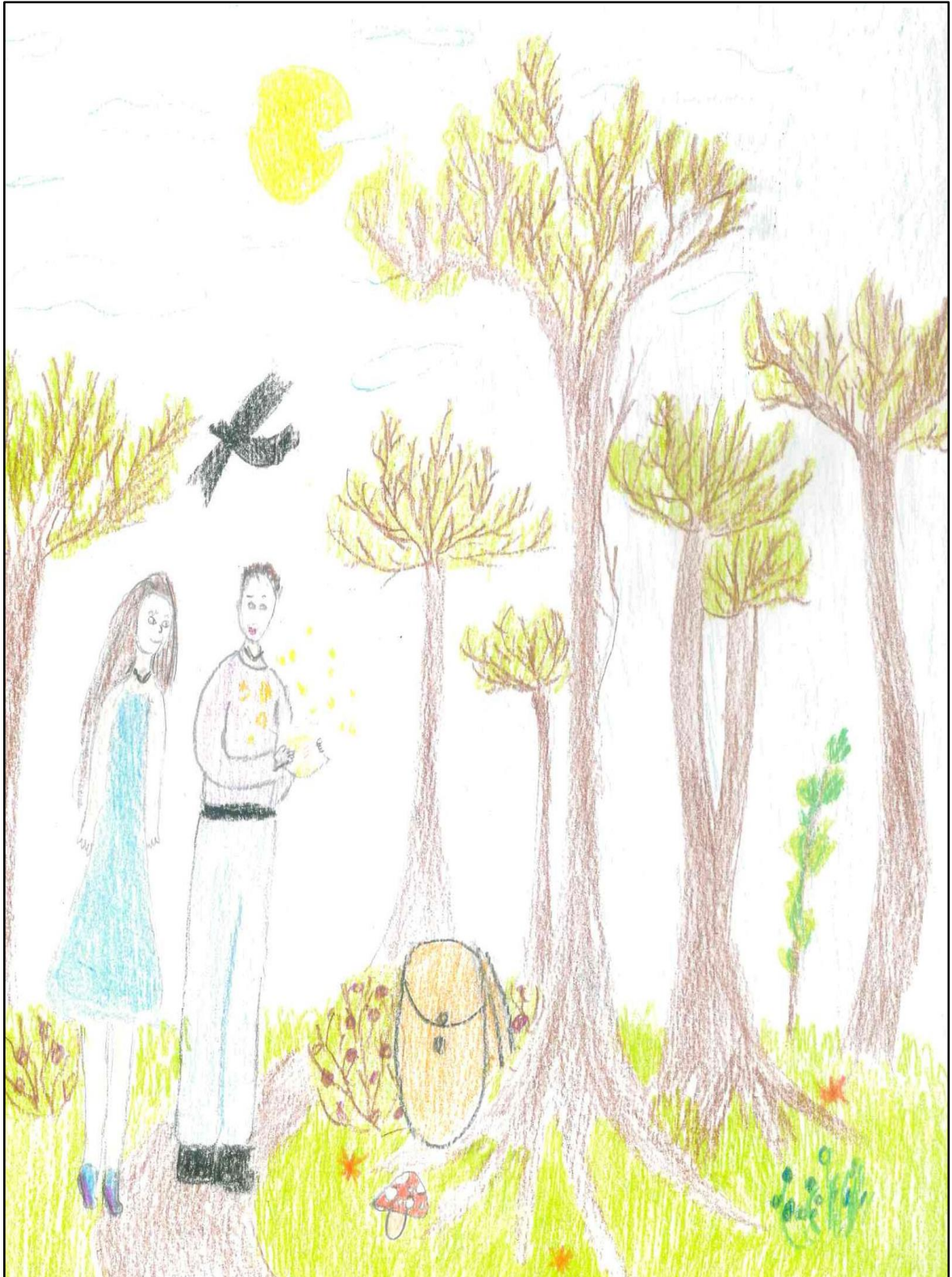
Vienoje kaimo sodyboje prie pat miško gyveno senelis. Jis turėjo anūką ir anūkę. Vaikai labai užsinorėjo ledų. Jie paprašė senelio, kad šis nuvažiuotų į parduotuvę ir nupirktų ledų. Senelis sutiko, bet išeidamas iš namų, vaikams prisakė niekur neiti, kad nepasiklystų miške.

Broliai ir sesei laukti senelio pasidarė nuobodu. Jie sumastė išeiti į mišką paieškoti uogų ir grybų. Kaip tarė, taip ir padarė. Vaikai neplanavo eiti gilyn į mišką, kad nepasiklystų. O ir skaniausių uogų jie rado tik įžengę į mišką. Uogos buvo prisirpusios ir labai gardžios. Prisivalgę uogų vaikai norėjo grįžti namo, bet suprato, kad pasiklydo. Jie žinojo, kad reikia eiti į šiaurę, bet nežinojo, kurioje pusėje šiaurė. Sesutė su broliu prisiminė, kad senelis jiems pasakojo, kaip galima pagal samaną arba skruzdėlynus rasti kryptį. Jie ilgai vaikščiojo po mišką, bet nerado nei samanų nei skruzdėlynų kurių pagalba galėtų susiorientuoti. Vaikai labai nusiminė, kad negrįš namo.

Netikėtai berniukas pamatė prie medžio paliktą kuprinę. Pažiūrėjęs kas joje jis pamatė baltą lapą. Vaikai labai nustebė, nes niekaip negalėjo suprasti, kodėl kažkas nešiojasi miške tuščią lapą. Tada berniukas, laikydamas lapą rankose, pagalvojo, kaip jiems pareiti namo ir staiga ant lapo pasirodė žemėlapis, kuris vaikams rodė kelią namo. Pasirodo tai buvo ne baltas lapas, o stebuklingas žemėlapis. Vaikai jo pagalba greitai rado kelią namo.

Kai jie grįžo, senelis jau buvo namuose. Jis buvo labai išsigandęs, kai nerado anūką namuose. Vaikai jam papasakojo savo nuotykius ir pažadėjo daugiau niekur vieni neiti.

Damjanas Pocius, 3 klasė

Rugilė Aleksaitė, 4 klasė

Kaip drugelis ieškojo vaivorykštės spalvų žiedo

Drugelių karalystėje, kurioje gyveno mažas drugelis, buvo žiema. Jis labai mėgo gėles, todėl svajojo nuskristi į Gėlių karalystę ir surasti vaivorykštės spalvų žiedą. Jis žinojo, kad dabar gėlės neauga, nes yra žiema. Tad jis nusprendė skristi į mišką paieškoti žemiškų gėlių.

Beskrendant drugelį užklupo pūga. Ji nubloškė drugelį ant žemės, bet drugelis nepasidavė ir skrido toliau. Pasibaigus pūgai, drugelis nutūpė ant eglės šakos pailsėti. Miške jį pastebėjo geroji fėja ir paklausė:

- Sveikas! Kodėl tu toks pavargęs? Kas nutiko?

- Sveika! Mane buvo užklupusi pūga ir aš ieškau vaivorykštės spalvų žiedo, – paaiškino drugelis.

- Pūga tikrai pašėlusė, na, o dėl žiedo aš žinau, kur jį rasti, – tarė fėja.

- Tikrai?! – iš džiaugsmo sušuko drugelis.

- Taip, tikrai, jis saugomas miško viduryje, po vaivorykšte.

Drugelis ruošėsi skristi, tačiau fėja jį sustabdė:

- Palauk! Štai imk švilpuką, jeigu išties bėda, sušvilpk, atskrisiu padėti.

- Ačiū, fėja, – padėkojo drugelis ir nuskrido.

Kelionė truko ilgai. Mažas drugelis tuomet iškart suprato, kad atskrido, nes vaivorykštė švietė taip ryškiai, kad apakino drugelį. Jis apsidžiaugė, kad pagaliau rado savo svajonių žiedą, bet pamatė, kad žiedą saugo didžiulis drakonas. Jis nusprendė sušvilpti fėjos duotu švilpuku. Vos tik sušvilpė, po kelių minučių jau pasirodė fėja. Ji pavertė drakoną tokiu mažu, kad jis buvo mažesnis už patį drugelį. Tuomet nuėmė drakonui nuo kaklo raktelį, kurį jis saugojo. Geroji fėja rakteliu atrakino narvelį, kuriame buvo saugomas žiedas. Drugelis tarė:

- Pagaliau mano svajonė išsipildė! Aš toks laimingas! Fėja drugeliui nusišypsojo. Drugelis fėjai padėkojo:

- Ačiū, geroji fėja! Be tavęs nebūtų išsipildžiusi mano svajonė! Kuo tau atsidėkoti?

- Nėra už ką. Man nesunku. Drugeli, man nieko nereikia. Aš gyvenu šiame miške ir man čia gera. Na, o jei kada prireiks mano pagalbos, tik sušvilpk švilpuku ir aš padėsiu.

Drugelis dar kartą padėkojo, atsisveikino ir išskrido. Grįžus drugeliui namo, jį pasitiko šeima. Jie taip džiaugėsi, kad pagaliau drugelio svajonė išsipildė. Visa drugelio

šeima žiedą pasidėjo puikiai matomoje vietoje. Ir jie buvo labai laimingi turėdami vienintelį tokį žiedą. Dabar drugelis suprato, jei atkakliai sieki savo svajonės, ji visada išsipildo.

Augustė Butkutė, 4 klasė

Dominykas Dabkus, 3 klasė

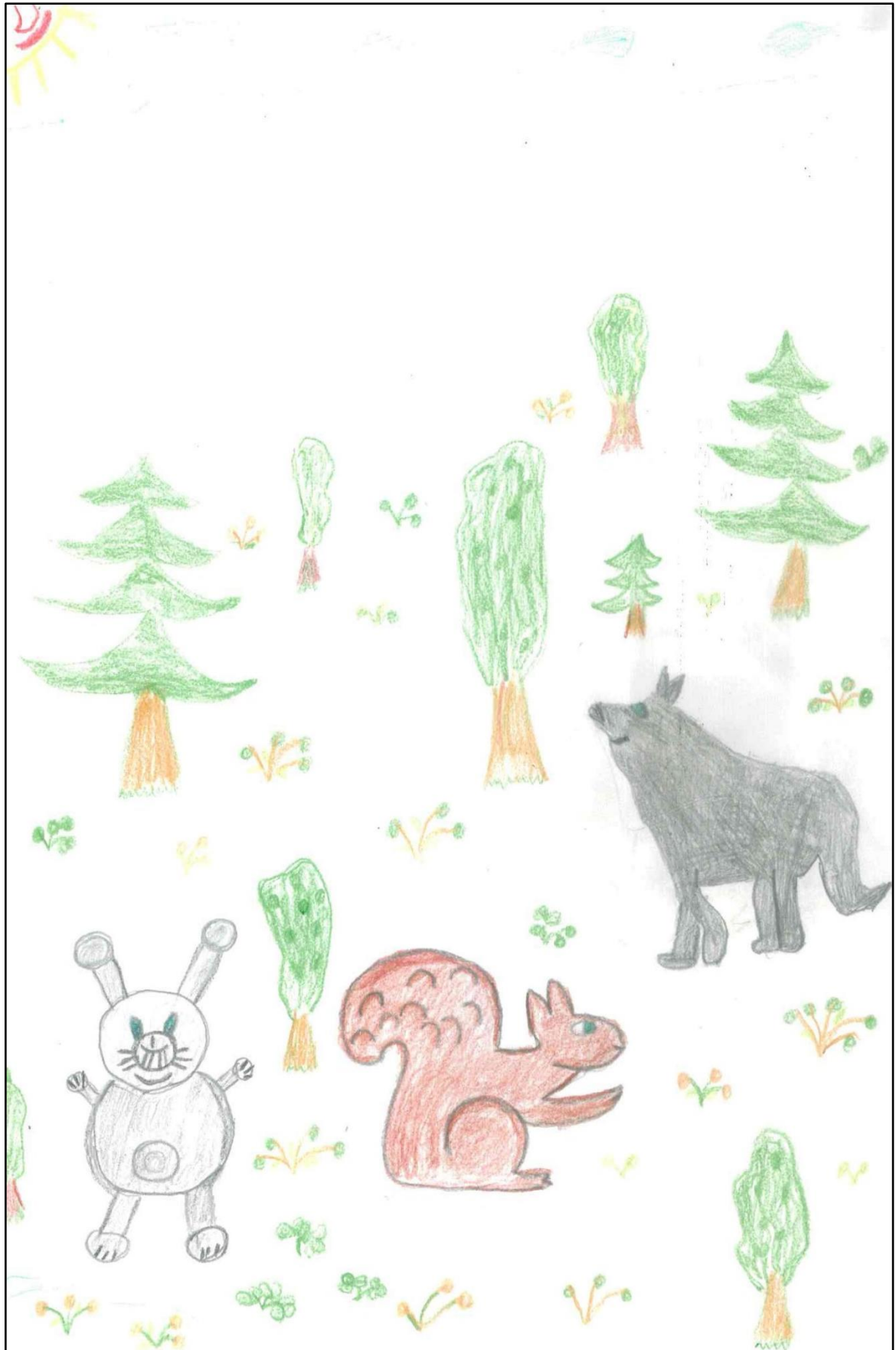
Kiškelis Bailelis

Miško pakraštyje, prie nedidelio ežerėlio gyveno Kiškelis Bailelis. Paklauskite, kodėl jis taip vadinosi? O gi todėl, kad kaip ir kiekvienoje pasakoje kiškiai, taip ir šioje pasakoje Kiškelis Bailelis visada visur visko bijojo.

Kiškelis Bailelis buvo mažas, pilkas, su ilgomis ausimis ir balta, lyg sniegas uodegėle. Pasislėpęs ėdė žoleles, gėrė ežerėlio vandenėlį ir stengėsi niekam nekristi į akį. Tačiau nusibodo Kiškeliui Baileliui krimsti vis tas pačias žoleles ir gerti vis tą patį vandenėlį. Nutarė ilgaausis eiti pasivaikščioti, naujų skanių žolelių paieškoti. Rodos atsargiai ir tyliai baltauodegis žengė į mišką, bet kur buvęs, kur nebuvęs prieš akis atsirado Vilkas Pilkas. Kiškelis Bailelis net nebeatsimena, kaip greitai jam pavyko apsisukti ir sprukti į savo miško pakraštį prie ežerėlio. Noras paragauti naujų žolelių ir smalsumas Kiškelį Bailelį kitą rytą vėl išviliojo į mišką. Šį kartą ilgaausis pirmiausia sutiko Voveraitę Uodegaitę. Papasakojo žvairys kur keliauja ir kodėl, pasiguodė apie savo vakarykštę nesėkmę ir susitikimą su Vilku Pilku. Voveraitė Uodegaitė pasiūlė Kiškeliui Baileliui keliauti kartu. Juk dviese drąsiau ir smagiau! Kaip sumanyta, taip ir padaryta. Eina gilyn į mišką abu Kiškelis ir Voveraitė. Ilgai eiti neteko, vėl Vilkas Pilkas keleiviams pastojo kelią. Kol vilkas bjaurybė galvojo, kurį čia pirma pagauti ir suėsti, voveraitė tik kairėn, kiškelis dešinėn ir greitai nubėgo. Vilkui Pilku galva susisuko, truputį metėsi į vieną pusę, truputį į kitą... Suprato, kad greituolių nebepavys ir liks nieko nepešęs.

Kiškelis Bailelis ir Voveraitė Uodegaitė susitiko prie krūmelio, kur buvo susitarę. Linksmai pasijuokė, o tada papietavo: kiškelis naujų skonių žolelių išragavo, voveraitė savo mėgstamų riešutų užkrimto. Gera draugą turėti! Su tikru draugu ir didelius darbus gali nudirbti ir dideles baimes įveikti.

Domantas Mikolaitis, 3 klasė

Austėja Jokubauskaitė, 2 klasė

Nesibaigianti kapsulė

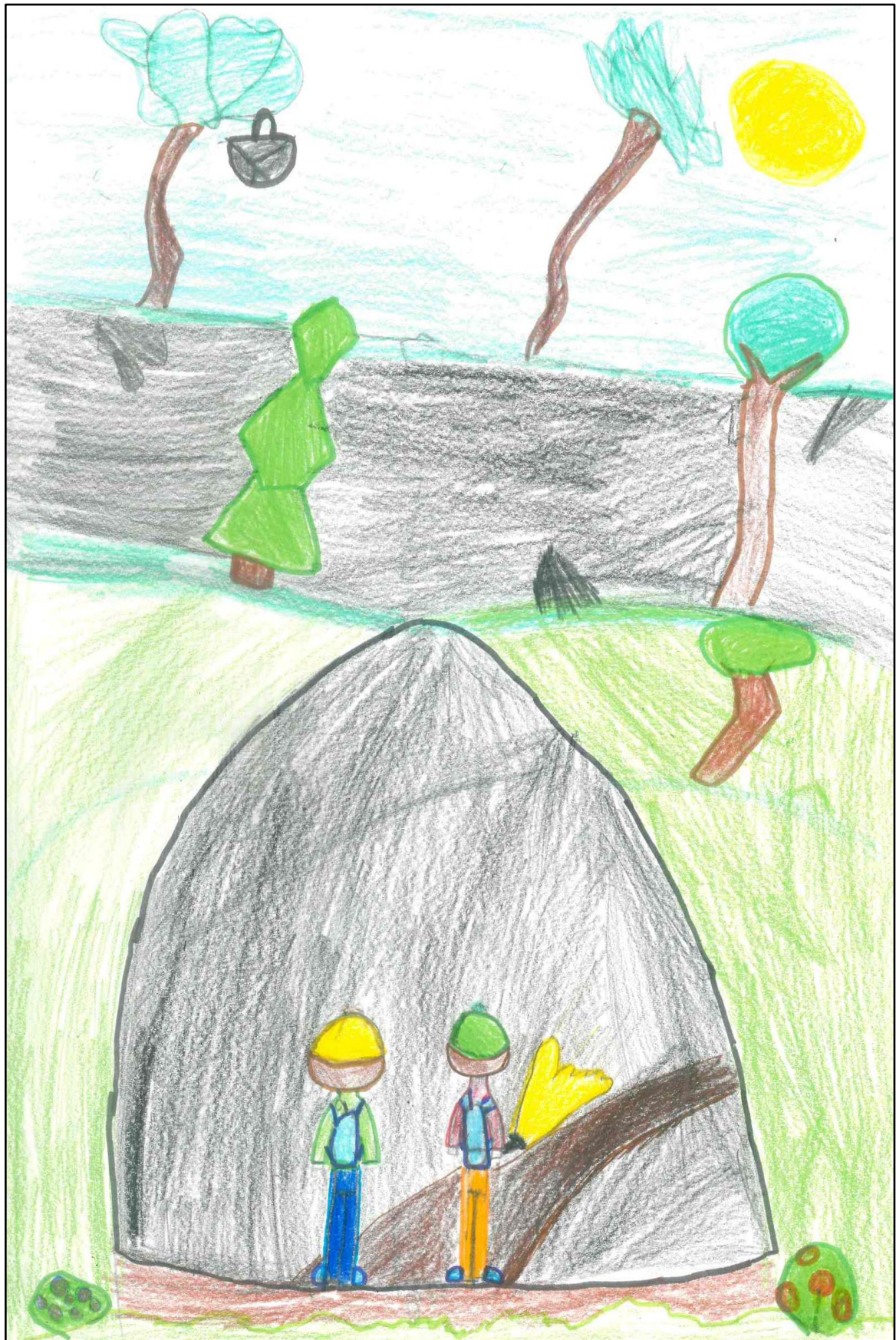
Kostas yra dar mokinys. Jam patinka rašyti parkeriu, bet rašalo kapsulė labai greitai pasibaigia. Pats nemaloniausias darbas – keisti kapsulę.

Vieną šeštadienio rytą Kostas nuėjo į tėčio garažą. Berniukui ten patiko, nes lentynos buvo pilnos įvairiausių daiktų, įrankių, knygų, žurnalų. Kostas pakėlė seną knygą ir iš jos iškrito pageltęs popieriaus lapas. Ant jo buvo užrašyta „Nesibaigiančios kapsulės žemėlapis“. Berniukas visą savaitę nagrinėjo žemėlapi ir išsiaiškino, kad reikės įveikti tris kliūtis. Kostas nusprendė, kad būtinai suras šią kapsulę. Kad būtų drąsiau, berniukas pasikvietė geriausią draugą Kajų. Papasakojo jam apie savo planą. Kajui patiko ši idėja, todėl nusprendė keliauti kartu.

Ankstų šeštadienio rytą abu vaikai susiruošė į kelionę. Pasiėmė gertuves su vandeniu, prožektorius ir virvę. Kajus priminė Kostui, kad nepamirštų pasiimti žemėlapio. Ženkla žemėlapyje rodė, kad berniukai turi eiti į netoliese esantį mišką. Kalbėdami apie vakar matytą filmą berniukai net nepastebėjo, kai priėjo tunelį. Draugai susikibo rankomis ir žengė į tunelį. Kuo toliau ėjo, tuo kelias darėsi siauresnis, o tunelis – vis tamsesnis. Kajus prisiminė, kad turi prožektorių. Nuo prožektoriaus šviesos kelias ėmė platėti, o tunelio sienos tapo permatomos. Berniukai greit rado išėjimą iš tunelio. Na štai, pirma kliūtis įveikta! Atsigėrė vandens ir vėl pažiūrėjo į žemėlapi. Ženkla rodė, kad reikia eiti į kairę. Kairėje buvo didžiulis griovys. Kaip jį pereiti? Kostas pasiūlė permesti virvę. Berniukai padarė kilpą ir smarkiai metė į kitą griovio pusę. Kilpa užkibo už šakos. Draugai vėl susikibo rankomis ir atsargiai ėmė slinkti per griovį. Kajaus koja nuslydo nuo virvės. Kostas tvirtai suspaudė draugo ranką. Tuo metu virvė subangavo ir po kojomis atsirado siauras tiltelis. Berniukai greitai juo perėjo į kitą griovio pusę. Įveikta antra kliūtis! Dabar žemėlapio ženklai rodė posūkį į dešinę. Viduryje kelio augo medis. Ant jo šakos kybojo krepšys su užrašu: „Tas, kuris nukabins krepšį, jame ras nesibaigiančią kapsulę“. Krepšys buvo aukštai ir berniukams niekaip nepavyko jo pasiekti. Tada Kostas atsistojo po medžiu ir liepė draugui lipti jam ant pečių. Kajui pavyko nukabinti krepšį. Abu berniukai pažvelgė į pintinės vidų. Ten gulėjo dvi kapsulės.

Pirmadienį Kostas ir Kajus mokykloje rašė su naujomis kapsulėmis. Jose ne tik niekada nesibaigė rašalas, bet ir nedarė klaidų.

Eigirdas Vaišvilas, 4 klasė

Urtě Stankutě, 3 klasě

Tiltas

Kartą gyveno Slenas. Jis buvo pabaisa, bet gyveno žmonių mieste. Jį visi laikė keistuoliu, tik ne jo šeima. Mama buvo vardu Urtė, tėtis Benas ir šunelis Lėlė. Slenas lankė mokyklą, bet dėl bauginančios išvaizdos vengė būti matomas aplinkinių. (O ar jūs bijotume, jei sutiktumėte pabaisą trijų metrų ūgio, su didelėmis ausimis, trejomis akimis ir mažais dantukais? Jų buvo net tūkstantis ir vienas!)

Sleno visi labai labai bijojo, o jo svajonė buvo aplankyti Pabaimiestį. Gaila, tačiau niekas netikėjo, kad tokia vieta yra. Pabaisa pamena kaip jį, dar kūdikį, gandras nešė pro Pabaimiestį ir apie tai jis papasakojo savo šeimai.

Kartą Slenas sumanė parašyti klasės draugui laišką. Jis ėmė rašyti, bet užsisvajojęs apie Pabaimiestį, nurodė netikslų adresą!

Kitoje planetos pusėje, Pabaimiestyje, gyveno berniukas vardu Domas. Kaip Slenas gyveno tarp žmonių, taip Domas gyveno tarp monstrų ir pabaisų. Jo šeima buvo labai gausi: tėvai, aštuoniasdešimt penkios seserys ir vienas brolis. Berniuko svajonė buvo aplankyti žmonių miestą. Užsisvajojęs Slenas sumaišė adresą ir jo siųstą laišką gavo Domas. Pabaisa laiške prašė su juo draugauti. Laiškas po laiško pabaisa su Domu susidraugavo, o kai Slenas pasiūlė susitikti, Domas parašė, kad galime susitikti parke „Ąžuoliukas“, Pabaimiestyje. Pabaisai pasipylė džiaugsmo ašaros sužinojus, kad Pabaimiestis tikrai yra. Slenui parašius, kad jis gyvena žmonių mieste, Domas nustebė ir nekantravo kada nors šį miestą pamatyti. Kai Domas su Slenu atsivertė žemėlapi, nei Domas matė žmonių miesto, nei Slenas matė Pabaimiesčio. Berniukas parašė, kad Pabaimiestis yra prie Žaliosios girios, o Slenas parašė, kad žmonių miestas yra prie Nebūtosios pievos. Viduryje tarp Žaliosios girios ir Nebūtosios pievos buvo ežeras Žuvindis. Domas pasiūlė pastatyti tiltą nuo žmonių miesto iki Pabaimiesčio. Visuose miestuose buvo išleistas įsakymas, tiems kurie pastatys tiltą jungiantį miestus, gaus jie magiškų galių suteikiančius amuletus. Statybininkai turės nueiti pas savo miesto gerąją Raganą, kuri duos magišką amuletą. Statybininkų gali būti tik tiek, kiek miestus jungsiančių tiltų. Draugužiai nutarė, kad statys tiltą patys ir pradės nuo stebuklingojo Žuvindžio ežero. Jie atsisveikino su šeimomis ir išėjo. Slenas labai greitai bėgo ir pasiekti tikslą jam buvo niekis. O Domas buvo susikonstravęs oro balioną su turbinomis, jis taipogi labai greitai skrido. Domas skrisdamas pamatė girioje kažką judantį. Ant kelmo tupėjo varna. Berniukas nusileido ir varna prišokavo prie jo.

- Labas!

- Labas! Kas čia per daiktas?-paklausė varna Milda.

- Tai oro balionas,- atsakė berniukas, jis gali skristi kaip ir tu!

- O kur tu skrendi?
- Prie Žuvindžio ežero statyti tiltą,- atsakė Domas.
- Ir mano svajonė statyti tiltą!
- Skrendam kartu!

Po dešimties minučių bičiuliai buvo vietoje. Tuomet artimiau susipažino ir pradėjo tartis, kaip pastatyti tiltą. Staiga prie jų atsirado fėja Fainuoliukė ir paklausė ką draugai čia veikia.

- Galvojame, kaip pastatyti tiltą, kuris jungs Pabaimieštį, Cilniką ir Pelėdšparnį.
- O jei tiltą ir į mano miestą pastatytume? Aš jums padėčiau!
- Gerai!- sušuko pabaisa.

Fėja Fainuoliukė pasigyrė, kad gali padidinti daiktus. Draugai nutarė pastatyti mažą tiltą, o Fainuoliukė prižadėjo vienu burtų lazdelės mostu jį padidinti. Kaip tarė, taip ir padarė.

Nuo šiol Pabaimieštį, Cilniką, Pelėdšparnį ir Feiburdą jungia labai gražus tiltas.

Draugai nuėjo pas gerąją miesto Raganą, iš kurios rankų visi gavo po magišką amuletą, kurių pagalba atliko dar daug gerų darbų.

Dominykas Dabkus, 3 klasė

Eva Mažintaitė, 2 klasė

Elės „Stebuklų šalis“

Vieną kartą Elė žaidė žaidimą „Stebuklų šalis“. Staiga žaidimas virto portalu, kuris įsiurbė mergaitę į vidų. Elė atsirado stebuklingoje pievoje. Nedrąsiai apsidairė ir priešais pamatė savo žaidimo didvyrę Triušytę. Jos baltas kailiukas spindėjo lyg pasidabruotas, o rudos akys linksmai mirksėjo. Triušytė paklausė:

- Kaip čia atsiradai? Tu turi būti anapus žaidimo.

Mergaitė paaiškino, kad ji seniai svajotoj patekti į žaidimą ir aplankyti stebuklingą miestą Bilnadą. Triušytė sutiko palydėti Elę į svajonių miestą. Mergaitė tikėjosi čia pamatyti visus žaidimo „Stebuklų šalis“ veikėjus: ponius, vienaragius, geruosius trolius. Tačiau miesto gatvės buvo tuščios ir aplink nesimatė nė gyvos dvasios. Elė sunerimo. Kur visi dingo? Triušytė liūdnai paaiškino, kad į Bilnado miestą atsibastė blogasis Čikas. Jis kažkur pradangino visus gyventojus ir miestas ištuštėjo. Tik vienos Triušytės jo burtai neveikė. Elė susirūpino, kaip galėtų padėti miesto gyventojams. Triušytė pasakė, kad blogasis Čikas turi burtų knygą, kurioje yra užrašytas burtažodis. Bet kaip ją gauti? Blogasis Čikas knygą labai saugo. Kadangi Triušytė turėjo stebuklingų galių ir nebijojo blogojo Čiko burtų, ji nubėgo ieškoti burtų knygos.

Blogąjį Čiką surado Blogojoje žemėje. Čia niekas neaugo, nežaliavo žolytė, nežydėjo gėlės. Čikas sėdėjo savo Blogojoje pilyje. Triušytė tyliai įsėlino į pilį ir surado burtų knygą. Pačiupusi knygą greitai sugrįžo į Bilnado miestą. Kartu su Ele ištarė burtažodį ir sugražino visus miesto gyventojus. Bilnado miestas atgijo. Visi miesto gyventojai džiaugėsi ir dėkojo Triušytei ir Elei.

Pagaliau atėjo laikas grįžti Elei namo. Triušytė ištarė burtažodį, portalas užsidarė ir Elė vėl atsirado savo namuose. Mergaitė dažnai žaisdama žaidimą „Stebuklų šalis“ ilgėjosi Triušytės ir svajotoj kada nors vėl sugrįžti į Bilnado miestą.

Ema Mitrulevičiūtė, 4 klasė

Tomo sėkmė

Kartą gyveno berniukas vardu Tomas, kuris labai mėgo žvejoti. Gyveno jis prie ežero. Vieną dieną Tomas išėjo žvejoti. Įmetė į vandenį tinklą ir meškerę. Netikėtai ji sukrutėjo. Vieną, antrą, trečią kartą.

O ketvirtą kartą jau užkibo. Tomas traukė meškerę, bet žuvis pabėgo. Berniukas nusiminė ir sako garsiai:

- Kada aš šitame ežere pagausiu nors vieną žuvį?

Po kiek laiko Tomas pamatė atplaukiančią keistą žuvį. Ji buvo nepaprasta. Žuvis priplaukė arčiau ir sako:

- Gali sugalvoti vieną norą, o aš jį tau išpildysiu, Tomai.

Berniukas pagalvojo apie savo svajonę, ir jam šovė į galvą idėja. Jis sako žuviai:

- Norėčiau turėti geriausią meškerę pasaulyje.

Stebuklinga žuvis kažką suburbuliavo vandenyje ir meškerė atsirado Tomo rankose. Berniukas padėkojo žuviai. Taip jis tapo geriausiu žveju pasaulyje.

Eimantas Valantinas, 3 klasė

Austėja Elzbergaitė, 3 klasė

Stebuklinga skrynelė

Ankstų šeštadienio rytą lijo smulkus lietutis ir pūtė lengvas vėjas. Zoja ir Deilas sėdėjo savo kambaryje. Jiems buvo nuobodu – stalo žaidimai nusibodo, knygų skaityti nenorėjo, o prie kompiuterio žaisti neleido mama. Deilas pasiūlė sesei užlipti į palėpę. Nors šiame name jie gyveno seniai, palėpėje niekada nebuvo. Užlipę pamatė daugybę dėžių, senų spintelių, o prie lango stovėjo sena komoda. Vienas jos stalčius buvo praviras. Zoja atidarė šį stalčių ir jame pamatė dailią, mažytę skrynelę. Mergaitė paėmė ją, nuvalė dulkes, pasuko raktelį ir atidarė. Pasigirdo švelni melodija.

Staiga viskas aplink pradėjo sukstis, mirguliuoti, o vaikai staiga sumažėjo ir atsidūrė spalvotame mieste.

- Kur mes? -išsigandusi paklausė Zoja.

- Tikriausiai skrynelės viduje. Ar girdi melodiją? Juk tai ta pati muzika, kurią išgirdome pravėrę dėžutę,- paaiškino Deilas.

- Taip girdžiu... Keista.....

- Kaip čia linksma! Kiek daug karuselių! Eime pasisupti, -pasiūlė sesuo.

- Gerai, eime. Bet ką darysim, kai norėsime grįžti namo?-sunerimo brolis.

- Ką nors sugalvosim, - atšovė Zoja. Dabar pasilinksminkim!

Atrakcionų parke buvo labai smagu. Vaikai ten praleido daug laiko – suposi, važinėjosi mašinėlėmis, valgė ledus ir spragėsius. Tik vakarop keliauninkai suvokė, kad jų turbūt jau pasigedo tėvai. Linksmybės baigėsi... Vaikai suko galvas, kaip iš čia ištrūkti. Parko vartai buvo sunkūs, užrakinti didele spyňa. Keliauninkams niekaip nepavyko jų atidaryti ir išeiti. Jie buvo pavargę ir nusiminę, nebeturėjo jokių minčių. Sesė prisiminė, kad tokiose situacijose dažniausiai būna paslėpta detalė arba raktas, su kuriuo galima atrakinti stebuklingus vartus į praeitį. Tad vaikai nuėjo ieškoti to, kas padėtų išsivaduoti. Jie apžiūrinėjo kiekvieną parko kampelį, atidžiai ir lėtai, bet nei raktelio, nei slaptos užuominos nerado.

Pro šalį skrido drugelis. Zojai pasirodė, kad jo sparneliai panašūs į raktus. Vaikai jį sugavo ir drugys jų rankose pavirto tikru auksiniu raktu! Zoja ir Deilas nusinešė jį prie vartų spygnos ir atrakino ją. Vartai atsidarė ir vaikai spruko lauk. Išbėgę apsidairė ir suprato, kad grįžo atgal į savo namo palėpę.

Netrukus pasigirdo mamos balsas. Ji kvietė vaikus vakarienės. O ši stebuklinga kelionė liko mažyte paslaptimi.

Gabrielė Jovaišaitė, 4 klasė

Urtė Venytė, 4 klasė

Tigras ir aitvaras

Vieną kartą gyveno tigras, kuris mėgo būti lauke. Pagalvojo tigras, kad šaltoka ir išėjo pirkti šaliko, kepurės, pirštinių.. Kaip tik iš parduotuvėsėjo apsipirkęs aitvaras. Kai tigras pamatė, koks aitvaras spalvotas, sumanė aitvarą pagauti, apžiūrėti ir suskaičiuoti spalvas. Aitvaras išsigandęs pradėjo bėgti vis greityn ir greityn, net savo prekes išbarstė. Tigras savo dideliais šuoliais nepasidavė ir pasivijo bėglį. Sugriebė gražuolį aitvarą ir ėmė uostyti, apžiūrinėti.

- Iš kur tu atsiradai, anksčiau niekur tavęs nemačiau.

- Aš visada gyvenau šiame miestelyje. Tu toks baisus, kai tik pamatydavau, visada pasislėpdavau.

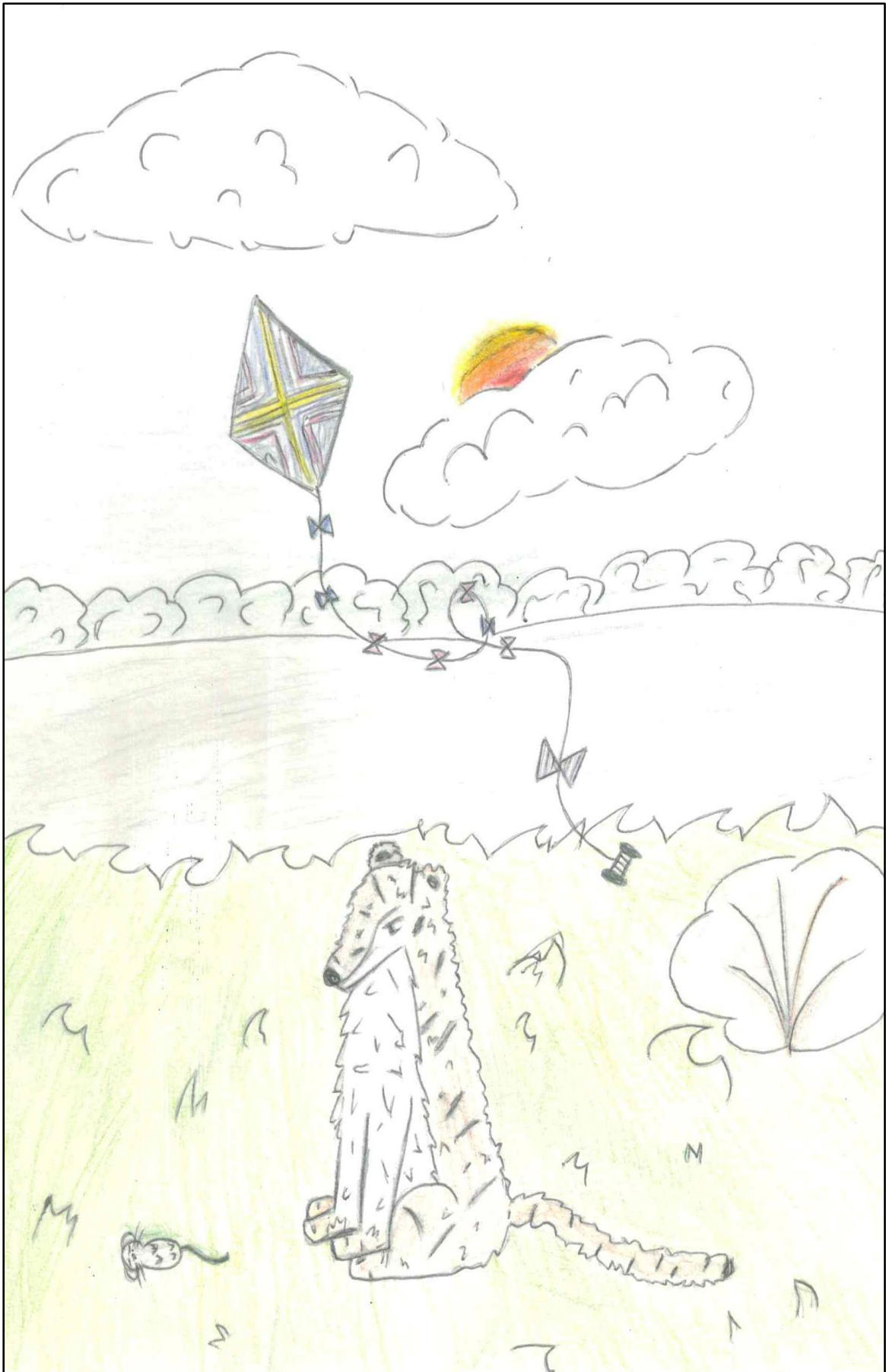
- Nebijok manęs, aš ne toks ir baisus. Pažiūrėk, juk esu tik šiek tiek didesnis už katę. Atsiprašau, kad tave išgąsdinau, norėjau tik tokį grožį rankose palaikyti. Surinksiu išmėtytas prekes. Dar kartą atsiprašau.

- Gerai, būkim draugais.

Tigras ir aitvaras tapo draugais. Jei anksčiau dryžuotasis po laukus vienas lakstydavo-tai dabar turėjo draugą. Aitvaras suprato, kad tigras gali būti ir malonus, draugiškas. Kartą parke jie pamatė sužeistą pelytę. Tigras atsargiai pakėlė pelytę ir padėjo ant aitvaro. Aitvaras pakilo ir nunešė pelytę pas gydytoją. Gydytojas išgydė sužeistą pelytę. Ji labai nustebė, kad ją išgelbėjo visada piktai atrodantis tigras ir gražuolis aitvaras. Tigras pasiūlė visiems kartu keliauti aplink pasaulį. Susikrovę lagaminus išvyko į labiausiai visų mėgstamą Turkiją. Po to aplankė dar daug šalių ir pagaliau grįžo namo. Tik aitvaras buvo labai liūdnas, nes kelionėje jis prarado savo spalvas. Jis nebebuvo toks ryškus ir gražus, tačiau tigras su pelyte pasakė:

- Svarbiausia ne grožis, o gera širdis. Mes mylime tave ir niekad os su tavim nesiskirsime.

Ema Sabašinskaitė, 3 klasė

Luka Tamaliūnaitė, 4 klasė

Kaip arkliukas Jonukas batuko ieškojo

Žalioje pievoje netoli skaidraus ežerėlio gyveno arkliukas Jonukas. Jis mėgo šokinėti per upelį, lenktyniauti su keliu riedančiomis mašinomis, maudytis žydrame ežerėlyje, vartytis aukštoje žolėje. Vieną saulėtą dieną arkliukas Jonukas pievoje pamatė grakščią kumelaitę Vitutę.

- Labas, Vitute. Gal nori palenktyniauti? – paklausė Jonukas.

- Negaliu. Nenoriu savo karčių suvelti, - tarė kumelaitė Vita.

- Liūdna, nes aš mėgstu šuoliuoti, - šūktelėjo arkliukas, pašoko į viršų ir iškėlė priekines kojeles.

- Jonuk, tavo dešinė kojytė neturi batuko, - pastebėjo mažoji draugė.

Arkliukas Jonukas nepatikėjo ir dar kartą pakėlė kojeles.

- Kokia nelaimė! Kur jis dingio? Kas jį galėjo paimti?

- Šimtakojis turi daug batukų, gal jis tau galės duoti. Traukiam ieškoti! – pasiūlė kumelaitė Vita.

Pričiuoksėjo Vita su Jonuku į pamiškę, žiūri, šimtakojis Zigmus grybo kotu keliauja. Priklaupė kumeliukas prie Zigmuko ir klausia:

- Vabalėli, ieškau savo dešinės kojos batuko. Gal kartais radai? Gal ant vienos iš tavo kojyčių yra mano pasagėlė?

Šimtakojis Zigmus greitai ropodamas suskaičiavo savo batukus ir sušnypštė:

- Neturiu tavo pasagėlės, ji man sunki. Ieškok savo batuko kitur.

Risnoja draugai pieva ir mato žalią žiogą Pijų.

- Sveikas, pievos muzikante. Arkliukas Jonas pametė pasagėlę. Gal kur matei? – klausia kumelaitė Vitutė.

- Šiandien aplankiau baltažiedę ramunę ir raudonskruostę aguoną, bet tavo batuko nemačiau, - sučirškė žiogelis.

Padėkojo arkliukai ir keliauja toliau. Prie ežerėlio pastebėjo varlytę Valytę.

- Kurklyte, ieškau savo batuko. Gal matei jį kokioje nors baloje? O gal pastebėjai ežerėlio dugne?

- Maudžiausi baloje, stebėjau žuvelės ežere, bet tavo pasagėlės nemačiau, - kurktelėjo Valytė ir nušuoliavo.

Eina draugai šalikele ir mato akmenėlį Antaną.

- Pilkas akmenėli, gal matei mano pasagėlę? – teiraujasi arkliukas Jonas.

- Jonukas pametė savo batuką. Niekur neranda, - pritaria ir kumeliukė Vita.

Akmenėlis Antanėlis lėtai verčiasi ant šono ir bubena:

- Radau šalia kelio blizgančią pasagėlę, padėjau prie savo šono ir laukiau, kad ieškosi ir atšuoliuosi. Štai, imk ir nešiok sveikas.

Apsidžiaugė arkliukas Jonukas. Gražiai padėkojo akmenėliui Antanui už rūpestį ir kartu su kumelaite Vitute pasileido šuoliuoti namo.

Arkliukas Jonukas ilgai ir laimingai gyveno. Visada saugojo savo pasagėles ir lankė kumelaite Vitą, šimtakoją Zigmą, žiogą Pijų, varlytę Valytę, o dažniausiai savo gelbėtoją – akmenėlį Antaną.

Kristupas Kundrotas, 4 klasė

Kristupas Kundrotas, 4 klasė

Nepaprasta draugų kelionė

Šiuolaikiniame name gyveno Tomas ir Denis. Šie berniukai labai mėgo žaisti kompiuterinius žaidimus. Žaisdavo nuolatos, net pamiršdavo koks paros laikas. Jiems nereikėjo miegoti, jiems nereikėjo valgyti, o tik žaisti. Tik mama dažnai primindavo:

- Vaikai, laikas valgyti, laikas miegoti.

Kartą grįžę po vakarienės, vaikai rado sudaužytą kompiuterį.

- Kas taip padarė?

Jie labai nusiminė, bandė sutaisyti, bet nepavyko. Ir staiga pasigirdo siaubingas garsas. Garsas sklido iš sudužusio kompiuterio. Mama išgirdusi siaubingą garsą įbėgo į kambarį:

- Tomai, Deni, kur jūs? Kas jums atsitiko? Koks čia garsas ?

Vaikų niekur nebuvo. Kambaryje tvyrojo įtampa. Kartais pasirodydavo ryškios šviesos. Ji pažvelgė į ant stalo stovintį kompiuterio vaizduoklį ir ten pamatė savo vaikus.

- Vaikai, jūs ten?

Tomas ir Denis negirdėjo savo mamos. Berniukai suprato, kad jie atsidūrė keistoje aplinkoje, kuri buvo tokia pati, kaip žaidime. Medžiai turėjo veidus, aplink šmėžavo pabaisos, virš galvos skraidė rykliai.

- Deni, slėpkis, tau virš galvos ryklis.

- Tomai, tave vejasi pabaisa.

Ir berniukai bėgo, slėpėsi, griuvo, šaukėsi pagalvos. Tačiau jų niekas negirdėjo, žmonių ten nebuvo. Staiga Denis pamatė upę, o ant jos didelį rąstą.

- Bandom plaukti, gal mums pavyks iš čia ištrūkti?

Jie perplaukė upę, bet pateko į gūdžią girią, kurioje klampi pelkė su keistas pelkių gyventojais. Keistuoliai jų nelietė, nekalbino, tik žiūrėjo didelėmis baisomis akimis. Staiga abu atsidūrė gražioje pievelėje, kurioje vaikštinėjo didesnė už juos bitė. Ji ramiai rinko į kibirus nektarą.

- Gal paprašykime jos pagalbos?

- Aš bijau, bitės įgėlimas labai skausmingas, o ji dar tokia didelė, kad mums abiems užteks jos geluonies.

- Mes neturime kitos išeities, pabandykim.

- Ponia, bite, jūs tokia didelė ir protinga, gal galite mums padėti grįžti namo?

- Aš jus pažįstu. Esate tie berniukai, kuriems nereikia nei valgyti, nei miegoti, o tik žaisti. Gerai, aš pagalvosiu.

Bitė apskrido visą pievelę ramiai nutūpė.

- Padėsiu, bet su viena sąlyga, kad daugiau niekada nežaisite kompiuterinių žaidimų, o padėsite savo mamai, pradėsite mokytis.

Berniukai palingavo galvomis, nes labai norėjo namo. Bitė parskraidino juos namo. Mama pamačiusi savo vaikus, net apsiverkė iš laimės.

- Vaikai, aš viską mačiau kompiuterio vaizduoklyje. Kiek jūs patyrėte baimės ir streso ir niekaip negalėjau padėti.

Berniukai laimingi apkabino mamą ir daugiau niekada nežaidė kompiuterinių žaidimų.

Emilija Pratkevičiūtė, 3 klasė

Aristėja Višniauskaitė, 3 klasė

Daiktų atgijimas

Kalėdų išvakarėse, kai buvo likusios šešios dienos iki Kalėdų buvo puošiama eglutė. Kai visi norėjo eiti miegoti, eglutė staiga pabudo. Visi žaisliukai irgi pabudo, visos žvakės, visi paveikslai, visos durys, visos spintos tiesiog atgijo. Eglutė šoko, žaisliukai dainavo, durys darinėjosi, o spintos lingavo.

Konstantinas Čiurlionis ir Konstantinienė Čiurlionienė labai išsigando, pamatę atgijusius daiktus. Už lango jiedu išvydo skraidantį žmogų. Tai buvo burtininkas Rupūžiokas. Jis garsiai ištare tokius kerus: „Tegul visi pasaulio daiktai atgyja. *Aka kedabra!*“ Tai pasakęs ėmė ir dingti, teleportavosi į savo baisiąją pilį, kur jo laukė katinas Siemka.

Burtininkas Rupūžiokas pasakė išsiilgusiai Siemkai:

- Mums reikia sugriauti Kalėdas, kad žmonės daugiau niekada nebebūtų laimingi, - nusijuokė. – Cha, cha, cha.

Konstantinas ir Konstantinienė suprato, kad reikia gelbėti Kalėdas. Kol visi daiktai griovė namus, jiedu ruošėsi vykti į Vėlykų salą, kur gyveno burtininkas Rupūžiokas. Visi laivai, visos mašinos buvo lyg gyvi – kur pasakai, ten ir keliauja. Kai jie atvažiavo mašina į laivų uostą, ten jau laukė laivas. Pusiaukelėje juos užpuolė didelis banginis. Konstantinienė sako:

- Negriauk mūsų valties!

- Jūs visus amžius mus naikint, tai kodėl aš negaliu? – sako banginis.

- Tai buvo labai seniai, o dabar mes bandome išgelbėti visą pasaulį.

- Gerai gerai, negriausiu, - nurimęs pasakė banginis.

Burtininkas Rupūžiokas beveik buvo surinkęs visus ingredientus burtams padaryti žmones nelaimingus, bet tuomet atplaukė Konstantinas ir Konstantinienė ir jį sustabdė.

- Tu negriausi viso pasaulio, - sako Konstantinienė.

- Kaip tu man gali pasipriešinti, jeigu aš turiu tiek magijos? – sako burtininkas.

Ir jis pavertė Siemka labai didele ir jai tarė:

- Gal nori pažaisti katę ir pelę, Siemka?

Siemka atsakė:

- Labai man patinka pelės.

Tada Konstantinienė nukreipė katino ir burtininko dėmesį, kol Konstantinas paėmė likusius ingredientus, kuriuos jam reikėjo supilti. Kai Konstantinienė beveik buvo pagauta Siemkos, burtininkas Siemką sulaikė.

- Geriau šitą mergiotę pasiliksimė pietums. Mesk ją į kalėjimą, - sako burtininkas.

Siemka atrėžė:

- Bet aš labai labai alkana esu.

Burtininkas pasakė:

- Kai visi pasaulio žmonės bus nelaimingi, tada tai prisivalgysi.

Burtininkas pavertė Siemką vėl maža. Ir kai jis atsisuko pasiimti savo ingredientų, jis aiktėlėjo. Ir pasakė:

- Kur po perkūnais visi mano ingredientai? Turbūt pelės pavogė!

Bet Siemka paprieštaravo:

- Tavo nelaimingo milžino atodūsi aš užuodžiu.

- Tai parodyk, ko lauki? – sako burtininkas.

Konstantinas pagalvojo, kad dabar jam *amen*. Burtininkas sako:

- Dar vienas į kalėjimą.

Ir Konstantino atsirado kalėjime. Kai burtininkas ruošė kažkokius burtus, už jų atėjo draugiška pelė ir pasakė:

- Aš matau, jūs norite gelbėti pasaulį. Aš padėsiu ir atrakinsiu šitas duris.

Ir atrakino su savo nagučiais. Ir abudu pasakė jai „ačiū“. Ir tyliai pasiėmė burtų lazdas.

- Dabar viskas, jokių kerų nebegaminsi.

- Pažiūrėsime, ar tikrai.

Ir jis sušnekėjo burtą, kad atsirastų šimtas karių. Ir jie abudu pradėjo prieš karius kovoti. Ir kai buvo likęs paskutinis karys, jis buvo nukautas, ir antrą kartą pasakė:

- Dabar jokiais burtais nebesimėtysi.

Burtininkas labai išsigando.

- Jau kelintą kartą mano planas neišdega.

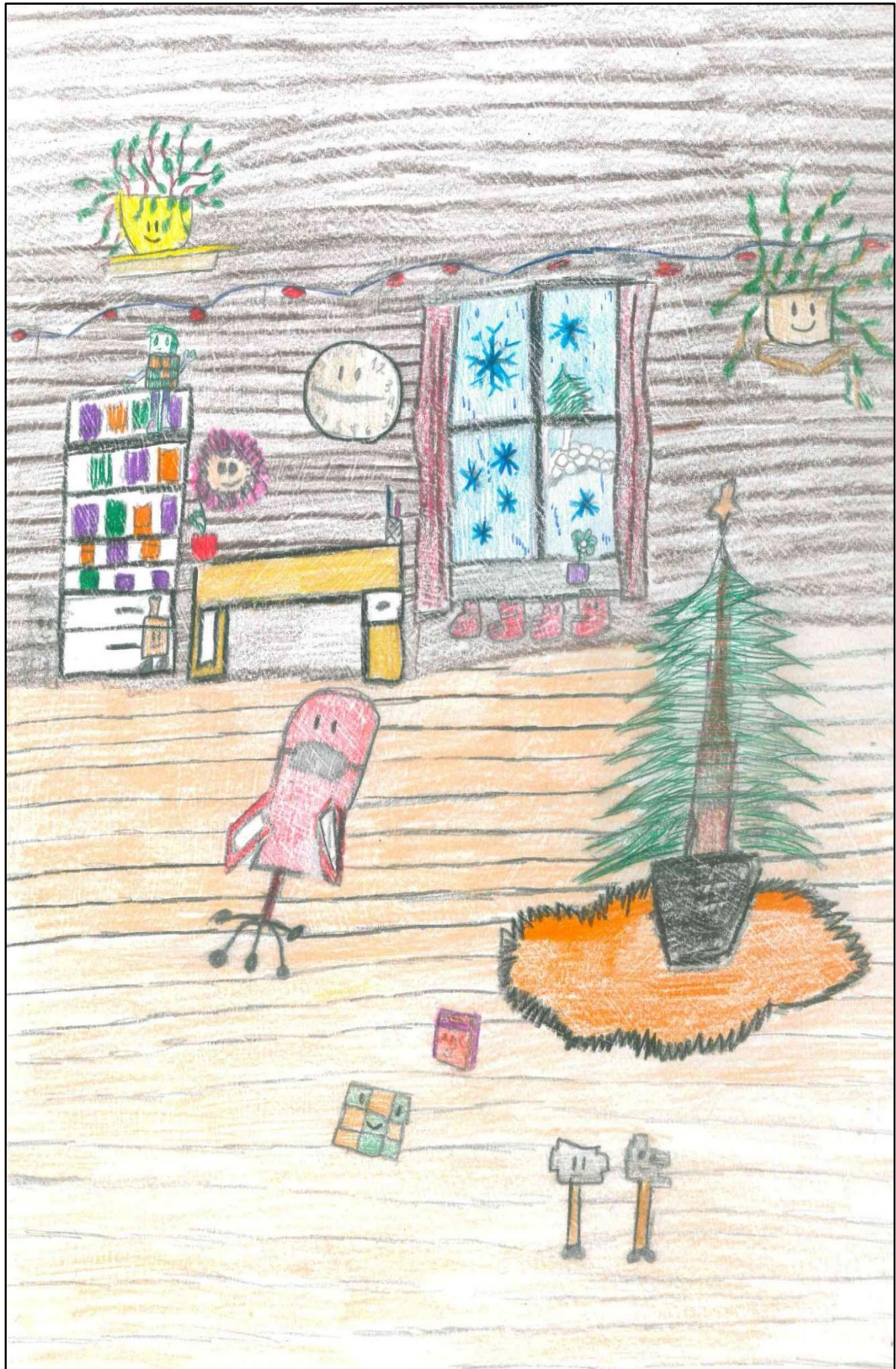
Konstantinas pasakė:

- Dabar visus pasaulio daiktus atversk tokiais daiktais, kurie nei šoktų, nei dainuotų, nei linguotų, nei atsidarinėtų.

Burtininkas pasakė burtažodį:

- Tegul išnyksta visas burtas, kurį aš pasakiau!

Ir visi daiktai į savo vietą sučiuožė. Konstantinas ir Konstantinienė gyveno ilgai ir laimingai.

Draugystė

Vieną gražų vasaros rytą dangun pakilo Saulė ir ėmė žerti savo spindulius žemėn. Prabudo ir vabaliukai, sučiulbo paukščiukai, plazdėjo drugeliai, prasiskleidė gėlytės... Visa gamta prabudo iš saldaus miego. Už debesėlio pasislėpęs Lietutis taip pat prabudo. Su pavydu jis stebėjo kaip atbunda gamta, kokie visi laimingi. Netrukus jis sugalvojo, kad jam reikia aplankyti Saulę. Lyg niekur nieko, jis atėjo pas Saulutę į svečius:

- Labas, drauge Saule!

- Labas, Lietuti! Gal ko prireikė, kad jau mane taip netikėtai aplankei? - nustebo Saulė.

- Atėjau paklausti ar galiu palyti? Ir dirvos, ir pievos, ir miškai labai manęs laukia – atsakė Lietutis.

- Žinoma! - nusijuokė Saulytė ir pasitraukė į šoną.

Pakilo Lietutis aukštai virš debesų, pradėjo pūsti lengvas vėjelis ir iškrito pirmieji lašai. Dangus truputį apsiniaukė. Visi vabaliukai, paukščiukai, drugeliai skubėjo pasislėpti nuo Lietučio išdaigų. Lietaus lašeliais labai apsidžiaugė gėlės, medžiai, krūmai. Jie net pakilo aukštyn, norėdami gauti kuo daugiau drėgmės.

Saulė stebėjo Lietaus darbą ir prisiartinusi jo paklausė:

- Lietuti, ar Vaivorykštė pasirodys?

- Žinoma, jeigu tu man pagelbėsi, būtinai apsilankys! - tarė Lietutis.

Taip ir buvo. Saulutė švietė, Lietutis lijo... Neužilgo dangus suspindo neregėto gražumo spalvomis. Pasirodė ji- Vaivorykštė!!! Saulė ir Lietutis net aiktelėjo- kokia ji buvo graži!

- Labas, Lietuti! Labas, Saulyte! - nudžiugusi sušuko Vaivorykštė.- Ačiū Jums, kad prižadinate ir mane. Smagu buvo su jumis pažaisti.

Visi linksmi nusijuokė ir pradėjo skirstytis kas sau. Pirmiausia lietutis nuėjo ilsėtis po darbų už savo debesėlio. Po to Vaivorykštė pamažu dilo, dilo kol visai išnyko. Saulutė irgi nusprendė eiti pailsėti.

Netrukus pradėjo temti ir atėjo Vakaras... Aplinkui viskas nurimo, nutilo, padvelkė tyla ir ramybe. Bet tai truko neilgai. Iš už kalno iškilo Mėnulis. Jis siuntė savo šviesą į

Žemę. Netrukus prie jo prisijungė ir jo dukros- Žvaigždės. Jos visos išsirikiavo į savas vietas danguje, sudarydamos savus žvaigždynus. Švietė šie šviesuliukai danguje, apšviesdami kelią nakties gyviams. Mėnulis ir Žvaigždės žaidė su savo atspindžiais upėse, ežeruose, jūrose, vandenynuose...

Ramybę nutraukė Šiaurinės žvaigždės šauksmas:

- Tėveli Mėnuli, žvaigždė krenta!

- Puiku! Sugalvokit po norą! Jis tikrai išsipildys! – pratarė Mėnulis.

Žvaigždės, esančios danguje, sugalvojo po norą ir tarsi netikėdamos tuo ir toliau švietė danguje. Taip praėjo naktis.

Išaušo naujas rytas. Danguje dar matėsi Mėnulio atvaizdas, kai kur žibėjo viena kita žvaigždelė. Saulutė vėl pakilo ir šypsodamasi ritosi per dangų aukštyn ir aukštyn, keldama ir budindama savo spinduliais aplinkinius. Lietutis tą dieną nepasirodė. Vaivorykštės irgi nebuvo...

Krintanti žvaigždė išpildė sugalvotus norus, tarp kurių buvo ir šis- kiekvienas dirbkime savo darbą, pasirodykime savo laiku, džiuginkime kitus ir būkime visada draugiški ir laimingi! Nuo to laiko visi draugiškai sutaria iki šių dienų...

Emilija Šalaševičiūtė, 3 klasė

Vakarís Rimkus, 3 klasė

Keistas miškas

Gyveno mergaitė vardu Džesika. Ji labai mėgo pasivaikščiojimus lauke. Ypač lietingu oru.

Vieną lietingą ir ūkanotą dieną Džesika išėjo pasivaikščioti. Ilgai mergaitė klaidžiojo keliais. Ji užmatė keistą mišką, kurio iki šiol dar nebuvo mačiusi. Tamsus, niūrus miškas viliojo Džesiką. Mergaitei įžengus į tankumyną, viskas nušvito. Švietė saulė, danguje nebuvo nė debesėlio. Aplink žydėjo daug gėlyčių, žolė buvo švelni švelni. Džesika žengė žingsnį ir viskas aplink ją subangavo. Mergaitės kūnu nubėgo šiurpuliukai. Miškas pavirto labirintu. Jo sienos buvo išpuoštos vijokliais, žolelėmis, margaspalvėmis gėlytėmis. Džesika nuo to grožio net sustingo. Po akimirkos mergaitė suprato, kad stovėdama vietoje kelio namo neras. Ilgai klaidžiojo labirintu. Bandė eiti kairėn ir dešinėn, bet niekaip nepavyko rasti išėjimo. Apsvaigusi nuo gėlių aromato, mergaitė nusprendė pailsėti. Pasukusi du kartus į dešinę, tuomet į kairę, rado jaukią pievelę, kurios viduryje stovėjo mažas stalelis ir kėdutė. Džesika prisėdo pailsėti. Ant stalelio buvo padėta aukso spalvos lėkštutė, kurioje gulėjo nedidelis sausainukas. Mergaitė pasijautė labai alkana. Jau norėjo atsikąsti sausainio, kai pamatė vijoklyje tupintį mažą paukštelį. Paukštelis gailiai žiūrėjo į lėkštėje gulintį sausainį. Džesika perlaužė sausainį pusiau. Vieną puselę sutrupino ir pastūmė paukštelio link. Kitą puselę suvalgė pati. Paukštelis įsidrąsino ir sulesė sausainio puselę. Pailsėjusi Džesika susiruošė eiti toliau. Staiga, paukštelis pračiulbo:

- Dėkoju tau už sausainį. Noriu atsilyginti už tavo gerumą. Prašyk ko tik nori!

- Norėčiau grįžti namo, - atsakė Džesika.

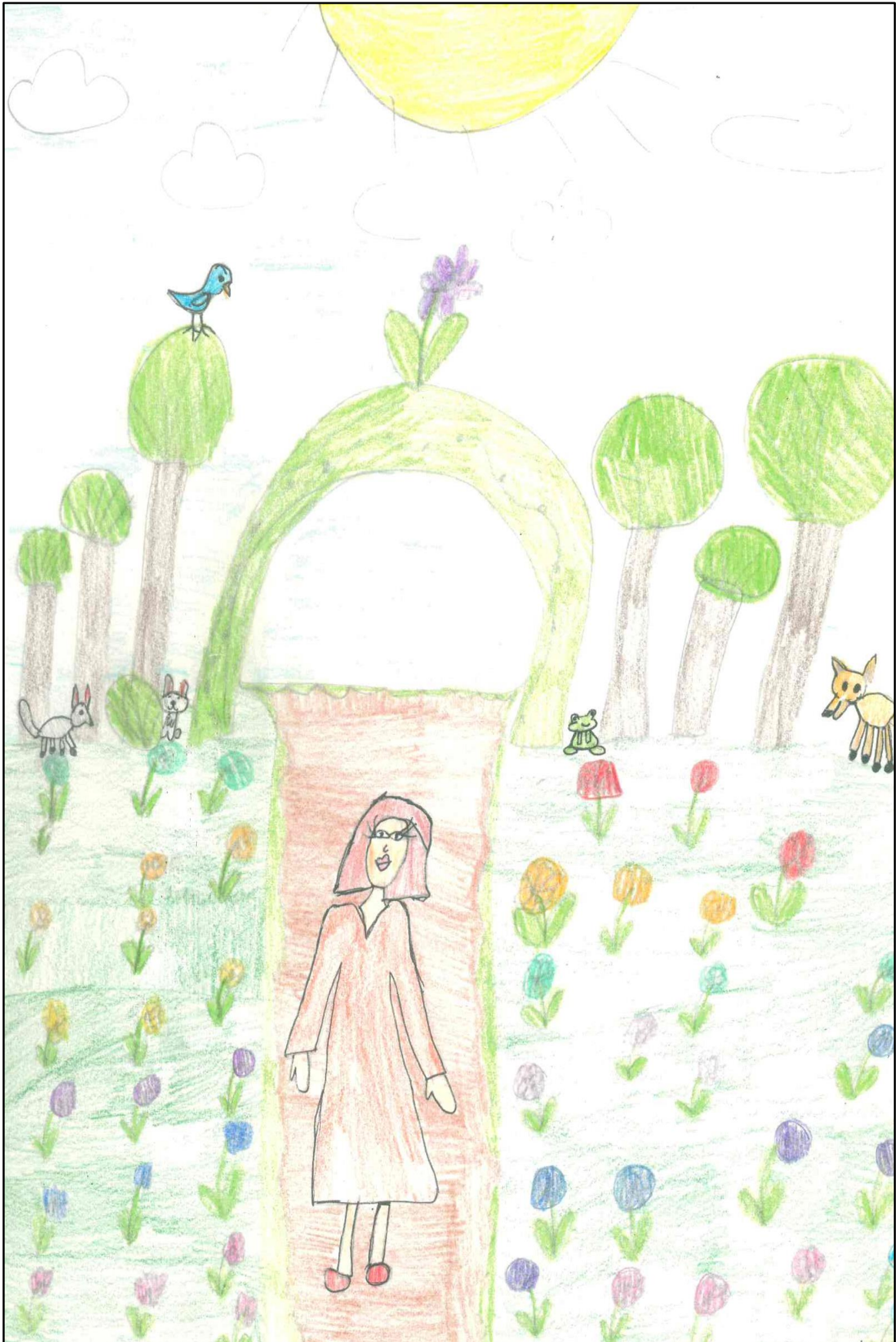
- Galiu išpildyti tavo norą. Eik tuo labirinto taku, kur matysi ramos lašelius. Juk tau patinka lietus.

- O gal tu nori keliauti kartu su manimi? – paklausė Džesika.

- Mielai! – nudžiugo paukštelis ir nutūpė mergaitei ant peties.

Rasotu takeliu Džesika laimingai grįžo namo. Nuo tos dienos lietingu oru mergaitė pasivaikščioti eidavo su naujuoju savo draugu paukšteliu.

Meida Grigaluskaitė, 4 klasė

Luknė Kauneckaitė, 3 klasė

Katinas Zebriukas

Kartą gyveno katinas vardu Zebriukas. Jis gavo tokį vardą todėl, kad jo šeimininkė mylėjo ne vien katinus, bet ir labai mėgo zebrus. Katinėlis nežinojo, kas yra tie zebrai, bet labai norėjo tai išsiaiškinti. Bandė visur ieškoti informacijos: namuose, įvairiuose paveikslėliuose, enciklopedijose, knygose apie gyvūnus... Tačiau buvo viena labai rimta problema. Katinas nemokėjo skaityti! O juk vien iš paveikslėlių daug nesužinosi.

Vieną dieną Zebriukas išgirdo, jog jo šeimininkė ruošiasi į kelionę. Ir ne bet kur, o į Afrikos savanas stebėti zebrių. Katinui kilo geneali mintis - jis keliaus kartu! Bet kaip tai padaryti? Gyvūnėlis ilgai rymojo susirangęs ant palangės ir vis mąstė, kaip gera būtų ir jam nukeliauti į Afriką.

Staiga jis pamatė šeimininkės sukrautą ir paliktą prasegtą lagaminą. Viskas tapo aišku. Už kelių akimirkų jis jau tūnojo lagamino kamputyje. Kelionė buvo labai ilga. Katinui buvo nepatogu, skaudėjo visą mažytį kūnelį, nuo stačių ausyčių iki uodegos galiuko. Zebriukui trūko oro. Bet jis nepasidavė, toliau tyliai sėdėjo lagamine, nes jo noras išsiaiškinti viską apie zebrus buvo didžiulis.

Kai tik Zebriukas pajuto, jog lagaminas stovi vietoje, labai apsidžiaugė. Jis drąsiai pasimuistė ir iškrito iš lagamino. Iš pradžių jo šeimininkė labai išsigando ir nustebo, bet po to apsidžiaugė, kad jos mylimas katinas kartu su ja. Taip prasidėjo šeimininkės ir Zebriuko kelionė ir nuotyčiai po savaną.

Pirmą kartą pamatęs zebrus katinas nustebo, kad jie tokie dideli, greiti ir dar valgo žolę. Mat jis įsivaizdavo, jog jie bus panašūs į jį - tokie švelnūs ir pūkuoti padarėliai. Zebriukas ilgai stebėjo laukinius gyvūnus,

Grįžęs namo katinėlis staipėsi prieš veidrodį ir galų gale nusprendė, kad jis tikrai panašus į zebrus. Jo kailis buvo kaip ir zebrių gražiai dryžuotas. Jis buvo toks pat greitas kaip ir matyti savanos gyvūnai. Jam labai patiko jo vardas Zebriukas. Tik tikrai žinojo, kad jis labiau mėgsta lakti pieną, o ne rupšnoti sultingą žolę.

Emilis Klapatauskas, 3 klasė

Austēja Rudžianskaitē, 1 klasē

Krokodilas ir princesė

Seniai seniai gyveno karalius krokodilas. Jo vardas buvo Dilas. Krokodilas gyveno didelėje pilyje. Dilas buvo labai protingas ir turtingas.

Vieną dieną į karalystę atvažiavo monstrų cirkas. Karalius Dilas nuėjo į cirką. Cirke jis pamatė Frankeišteina, kuris žongliravo su senais šaldytuvais. Monstrai klounai šokinėjo per egles. Pasirodymas buvo labai juokingas. Krokodilas Dilas labai išalko ir norėjo kažką pavalgyti. Dilas iššliaužė iš pasirodymo ir ieškojo maisto. Staiga jis pamatė princesę.

- Parduodu kukurūzus su vyšnių ir gėlių sirupu! – šaukė princesė.

- Aš noriu! - sušuko karalius krokodilas.

Princesė padavė kukurūzus krokodilui ir tyliai pasakė:

- Ar galite man padėti? Mane pavogė monstrai.

Krokodilas Dilas labai nustebo:

- Mes galime išvirti miegalių sriubą, jie paragaus ir užmigs, - tarė Dilas.

Kaip tarė, taip padarė. Išvirė sriubą ir davė monstrams. Monstrai paragavo sriubą ir kietai užmigo. O karalius krokodilas čiupo gražuolę princesę ir į savo stebuklingą pilį...

Pilyje princesė stebėjosi, kaip čia nuostabu, nepakartojama.

- Bet kur dingo Dilas? - susimąstė princesė.

Rytą krokodilo viešnia išėjo į parką, o šalia jo tekėjo upelis. Žiūri ir savo akimis netiki, kad upeliu plaukia tas pats krokodilas ir dairosi į visas puses, lyg ką saugotų.

Staiga krokodilas Dilas pakėlė galvą ir atsistojo žmogaus ūgiu. Iš upelio išėjo nuostabaus grožio jaunikaitis. Susidraugavo porelė. Princesė su nuostabiu bernužėliu ilgai ir laimingai gyveno.

Milda Žalytė, 4 klasė

Našlaitė Sofija

Šaltą žiemos vakarą gimė šviesiaplaukė Sofija. Tėvai pamanė, kad jiems ji visai nereikalinga, nes vaikų jie nemyli. O dar reikia maitinti, rengti, migdyti, maudyti. Kai Sofijai suėjo du mėnesiai, nunešė ją į našlaičių namus. Ji buvo tokia mažytė ir nesuprato, kad buvo atiduota nemylimų tėvų. Tėvai džiaugėsi, kad atsikratė šita rėksne. Metai bėgo, mergaitė užaugo tikra gražuolė. Liūdna jai buvo našlaičių namuose, sumanė pabėgti.

- Kaip man iš čia pabėgti? Palauksiu vakaro, kai visi miegos, išlipsiu per langą.

Ji susidėjo savo daiktus ir kantriai laukė vakaro. Kai visi sumigo ir aplinkui buvo gili tamsa, Sofija išlipo per langą. Bėgo vis tolyn ir tolyn, kol visiškai išseko jėgos. Pavargusi atsisėdo ir užmigo. Pabudo nuo švelnaus prisilietimo. Apsidairė, nieko nebuvo. Pagalvojo, kad ji susapnavo ir vėl atsigulė ant žemės miegoti. Prisilietimas pasikartojė ir Sofija nustebė pamačiusi nuostabaus grožio medį. Jis taip skaniai kvėpėjo ir šakomis glostė mergaitės galvą:

- Nebijok, mergyt, tu tokia graži. Prisiglausk prie manęs, matau kad esi labai pavargusi.

Sofija prisiglaudė ir jai palengvėjo.

- Tu moki kalbėti, o gal aš sapnuoju? Juk medžiai nekalba.

- Moku, pasilik pas mane. Nebūsi toks vienišas šiame lauke.

Sofija pasiliko, nes neturėjo kur eiti. Kiekvieną vakarą jie abu kalbėdavosi apie praleistą dieną, kurdavo visokias istorijas. Abu garsiai juokdavosi iš savo sukurtų istorijų. Tik jų draugystę sudrumstė našlaičių namų auklėtoja. Ji ieškojo pabėgusios Sofijos ir pagaliau rado. Piktai nužvelgė našlaitę ir dar piktesniu balsu tarė:

- Tu pabėgai ir jei negrįši, šitą medį aš nukirsiu.

Išsitraukė kirvį ir puolė prie medžio

Medis gailiai sudejavo:

- Grįžk, mergaite, aš noriu gyventi. Jei tu negrįši, mane nukirs.

Bet Sofija pribėgo prie medžio, apkabino stipriai ir pasakė:

- Niekada tavęs nepaliksiu. Tu buvai pirmas sutiktas geraširdis, kuris taip gražiai su manim bendravo. Neleisiu tavęs kirsti.

Staiga pakilo audra, pradėjo medį blaškyti ir jis pavirto į gražų jaunikaitį. Sofija negalėjo patikėti savo akimis.

- Ačiū, Sofija, tu mane išgelbėjai iš šitos našlaičių namų auklėtojos burtų. Ji mane užbūrė, bet tu tuos burtus išsklaidei su manim bendraudama ir neduodama manęs kirsti. Tavo švelnus prisilietimas ir gera širdis išgelbėjo mane.

Auklėtojai tai pamačiusi išnyko lyg dulkė. Jaunuoliai iškeliavo į pasaulį laimės
ieškoti jau kartu. Laimę jie rado ir laimingai gyveno.

Gabrielė Urniežiūtė, 3 klasė

Dominykas Dabkus, 3 klasė

Drugelio svajonė

Po pievą skraidė nuostabus drugelis. Jo sparnai buvo kaip vaivorykštės.

Vieną šiltą vasaros rytą drugelis atsikėlė ir pastebėjo, kad dingo sparnelių spalva. Kur buvus, kur nebuvus, pro šalį skrido fėja.

- Fėja, ar gali padėti susigrąžinti sparnų spalvą?

- Negaliu tau padėti, bet žinau, kas gali tau pagelbėti. Yra stebuklingas sodas. Jame auga nepaprastos gėlės, viena iš jų turi vaivorykštės spalvos žiedą. Kai tu jį paliesi, tavo sparneliai taps spalvoti, - tarė fėja ir pradingo.

Kitą rytą drugelis pabudo ir išskrido į kelionę. Jis skrido visą dieną. Staiga pakilo negailestingas vėjas ir pradėjo smarkiai lyti. Drugelio sparneliai sušlapo ir jis nukrito po medžiu, bet nepasidavė, skubėjo toliau. Kai lietus nustojo lyti, sparneliai išdžiuvo ir drugelis skrido toliau...Naktį įstrigo į voratinklį. Vargšas drugelis visai nusiminė. Gerai, kad jam pagelbėjo boružė.

- Kur keliauji? - paklausė boružė.

- Keliauju į stebuklingą sodą, - atsakė drugelis.

- Žinau trumpesnę kelią.

Septyntąskė parodė kelią, palinkėjo keliautojui sėkmės.

Drugelis nuskubėjo trumpesniu keliu. Sode buvo pilna gėlių, o viduryje sodo puikavosi didžiulė rožė, kurios žiedlapiai buvo vaivorykštės spalvos. Drugelis nutūpė ant žiedo ir jo sparneliai virto spalvoti.

Drugelis labai džiaugėsi, kad jo svajonė išsipildė. Jis vėl tapo spalvotas ir nepasidavė sunkumams.

Milda Žalytė, 4 klasė

Luka Tamaliūnaitė, 4 klasė

Šuniukas Tešliukas

Gyveno šuniukas Tešliukas. Toks apvalutis, didelėmis ausytėmis, striuka uodegyte ir baltomis letenomis. Turėjo broliuką, kuris taip pat buvo apvalutis. Abu mėgo dienas leisti laukuose, gauti drugelius, uostyti gėlytes, voliotis žolėje ir kasti duobutes. Turėjo jie tėvelius, kuriuos labai mylėjo ir po palakstymų nuolat grįždavo pas juos. Tačiau įvyko nelaimė ir šuniukai neteko mamos. Jiems buvo taip liūdna, kad net nebėgdavo į laukus gauti drugelių, uostyti gėlyčių, voliotis žolėje, o tik nuolat kasdavo duobutes. Šuo tėtis tik gulėdavo ir žiūrėdavo į iškastas duobutes. Kartą Tešliukas susapnavo savo mamą, kuri jam liepė neliūdėti ir padėti kitiems įveikti liūdesį. Ji paaiškino, kad toks jau yra tas gyvenimas. Mama sapne prašė prisiminti visas smagias akimirkas. Tešliukas suprato, kad mama jų nepaliko, kad yra šalia, bet nematoma. Ji įtikino, kad kartu su jais bėgioja laukuose, uosto gėlytes, voliojasi pievutėje ir kasa duobutes, tik ji kitokia. Pabudęs iš sapno, Tešliukas papasakojo broliukui ir tėtukui. Jie suprato, kad mama nori, jog jie gyventų vėl taip, kaip ir anksčiau. Šuniukai vėl tapo linksmi. Džiaugėsi viskuo, nes jautė, kad šalia yra mama, tik ji nematoma.

Gabrielius Stumbra, 3 klasė

Gabrielė Butvilaitė, 1 klasė

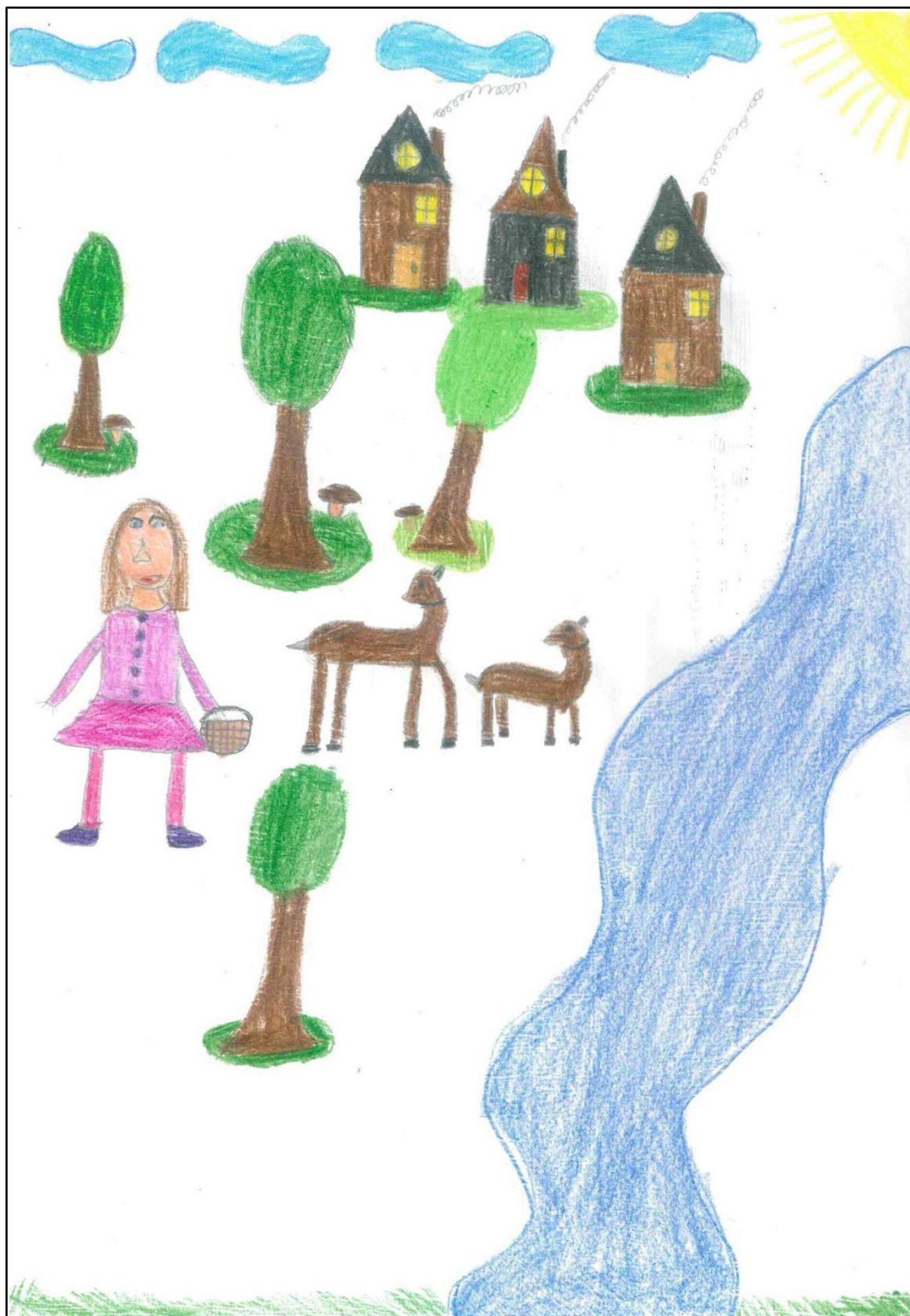
Mergaitės gerumas

Vieną dieną nykštukė Sofija išėjo grybauti. Sau po nosimi niūniuodama dainelę ji po medžiais ieškojo grybų. Vis dėlto buvo rasti ne grybai, o mažutėlė stirna.

Šioji stirna buvo sužeista, ji sielojosi ir verkė. Sofijai suspaudė širdelę, ji stirnai nušluostė ašaras ir pagydė kojytę. Stirnaitė nedrąsiai padėkojo mažajai mergaitei ir nubėgo pas savo mamą. Sofija toliau pasinėrė į grybų paieškas. Nykštukė buvo laiminga radusi keletą voveraičių ir porą baravykų. Nors Sofijai ir nepavyko rasti uogų močiutei, ji nenukabino nosies ir linksmai žygiavo namo. Toliau paėjusi ji pamatė gražų upelį, prie kurio galėtų suvalgyti močiutės iškeptus sausainius. Prie valgančios Sofijos priartėjo pavargęs, nusilpęs žvejys. Kaip buvo galima suprasti, jam nesisekė tiek gyvenime, tiek žvejyboje. Vyras troško valgyti, bet neturėjo ką. Geraširdė Sofija davė visus likusius savo sausainius. Žvejys negalėjo atsistebėti mažos mergaitės širdutės dydžiu. Jis padėkojo mergaitei ir užsimetęs meškerę nusėlino į miško gilumą. Mergaitė džiaugėsi, kad galėjo padėti. Sofija pati sau pagalvojo, kad jau laikas eiti namo. Pakeliui eidama pamatė numestą šiukšlę. Pakėlė ir nuėjo nuošaliau išmesti į šiukšliadėžę. Grįžusi namo Sofija davė močiutei grybus, kuriuos rado miške ir laukė skaniosios vakarienės. Vakare močiutė padarė mergaitės mėgstamiausią grybų sriubą. Sofija švytėjo iš laimės. Šiandien jai netrūko nuotykių.

Kitą rytą Sofija vos tik prabudusi prie senelės namų durų išvydo žvejį ir stirnaitę su pilnu maišu uogų. Mažoji mergaičiukė suprato už ką uogos ir pasikvietusi savo naujuosius draugus vidun ėmė vaišinti juos tuo, kas buvo ant stalo. Geri darbai kiekvienam iš mūsų grįžta atgal.

Monikos Kvietkutės, 4 klasė

Saulė Šimkevičiūtė, 1 klasė

Bitutės svajonė

Gyveno kartą bitutė vardu Meda. Ji su savo didžiule bičių šeimyna buvo įsikūrusi seno ąžuolo drevėje. Medutė buvo paprasta bitė darbininkė ir turėjo prižiūrėti avilio medaus saugyklas. Ji visada plušėjo avilio viduje ir niekada neišskrisdavo į lauką. Bitutė buvo dar jauna ir didelė svajoklė. Ji nuolat svajėjo pasprukti į lauką, susipažinti su nepažįstamu pasauliu, susirasti naujų draugų ir patirti nuotykių.

Kartą naktį iškilo labai didelis vėjas ir nulaužė Medutės ąžuolą. Griūdamas medis sugriovė bičių korius, o vėjas išpūtė visas bites. Medutę nupūtė labai labai toli nuo namų.

Nurimus vėjui bitutė Meda apsidairė aplink ir žiūri, kad šitos vietos nepažįsta, o namiškių niekur nesimato. Bitutė pravirko. Pro šalį šuoliavo žiogas ir išgirdo ją verkiant.

- Bitute, kodėl tu verki? Kas atsitiko? – paklausė žiogas.

- Vėjas sugriovė mano namus, o mane atpūtė čia. Aš nežinau kelio namo. – atsakė ji.

- Kuo tu vardu?

- Aš Meda. Koks tavo vardas?

- O mano vardas yra Benas. Aš gerai pažįstu šį kraštą ir galėčiau padėti tau rasti namus.

- Būtų puiku, - apsidžiaugė bitutė.

Ji papasakojo Benui kaip atrodo jos ąžuolas.

- Aš žinau, kur auga daug ąžuolų, pabandykim nusigauti ten, - pasiūlė žiogas.

- Gerai keliaukim.

Ir jie abu iškeliavo link ąžuolų giraitės. Keliavo tris dienas. Kelionėje Meda pamatė daug įvairiausių augalų: žydėjo visokių spalvų gėlės, augo daug medžių - vieni su lapais, kiti su spygliais. Keliaudami sutiko miško gyvūnų, paukščių ir vabzdžių. Galiausiai jie priėjo prie seno nugriuvusio ąžuolo ir ten rado bitutės šeimyną. Meda labai džiaugėsi radusi namus. Ji padėkojo žiogui už pagalbą ir prižadėjo likti draugais.

Pagaliau išsipildė bitutės svajonė: ji pamatė pasaulio ir rado naują draugą. Meda suprato, kad tas, kas atrodo neįmanoma, gali virsti tikrove.

Gustas Kozikas, 3 klasė

Elzė Bartkėnaitė, 1 klasė

Iškritusio dantuko paslaptis

Jonuko burnytėje gyveno 20 dantukų. Jonukas buvo geras dantukų draugas- valydavo juos ryte ir vakare, saugodavo dantukus nuo maisto likučių. Dantukai atsilygindavo tuo pačiu – greitai susmulkindavo kietą maistą, o Jonui šypsantis gražiai blizgėdavo.

Atsibudęs po septintojo gimtadienio šventės, Jonukas pajuto, kad vienas dantukas kliba lyg pasiruošęs iš burnos pabėgti. Berniukas susirūpino: „O jeigu visi norės pabėgti?“ Nutaisęs malonų balsą, paklausė:

- Klausyk, dantuk, kodėl tu pajudėjai iš savo vietos? Juk nesiruoši man iš burnos iššokti?

- Būtent tą ir turiu padaryti. Tu gausi naują dantuką, o aš išeisiu į Dantukų fejės rūmus.

- O tu žinai, kur jie yra?

- Aš nežinau, bet Dantukų fejė žino. Kai aš iškrisiu, tu mane padėsi po pagalve. Tada ateis Dantukų fejė, tau paliks pinigėlių, o mane nusineš.

Taip ir nutiko. Neradęs po pagalve dantuko, Jonukas suprato, kad jis iškeliavo su Dantukų fejė į jos rūmus.

Dantukas ramiai išmiegojęs po Jonuko pagalve visą naktį, rytą pasitiko Dantukų fejė ir jos maža karietaite išvyko į jos rūmus. Kelionė buvo trumpa. Dantukas tik du kartus nusišypsojo fejai ir jie jau buvo vietoje. Dantukų fejės rūmai buvo dideli, šviesūs ir kur beapsisuksi, visur pilna dantukų. Vieni dirbo, kiti ilsėjosi ir visi atrodė labai laimingi. Rūmų šeimininkė aprodė dantukui savo dailius rūmus ir išpuoselėtą sodą.

Viename sodo gale dantukas pastebėjo didelį gražų lauką žydinčių gėlių. Jis susidomėjo. Fejė palydėjo prie žydinčio lauko ir dantukas pastebėjo, kad kiekvienas gėlės žiedas augina po mažą dantuką. „Tai štai iš kur vaikai gauna naujus dantukus!“- pagalvojo.

- Kaip norėčiau Jonukui padovanoti naują dantuką vietoj savęs,- garsiai pasvajoto dantukas.

- Tu net neabejok, kai Jonukui išaugs naujas dantukas, jis tikrai žinos, kad tai seno dantuko dovana,- paslaptinai atsakė Dantukų fejė.

Auksė Vitauskaitė, 1 klasė

Ardos ir Pipa nuotyčiai

Kartą gyveno šuo vardu Arda. Jos akys buvo rudos, kailis rudai juodas. Arda buvo protinga, smalsi ir draugiška. Ji gyveno tiesiog puikiai. Šeimininkai jai nupirkdavo žaisliukų, skanukų, brangiausio ir skaniausio maisto. Vieną vakarą ji nugirdo šeimininkus kalbant, kad jie negalės taip lepinti Ardos. Todėl, kad šunytės šeimininkams algos vis mažėjo ir mažėjo. Po kelių dienų šeimininkai suprato, kad neišgalės jos auginti ir atidavė ją į šunų prieglaudą.

Prieglaudoje šunytė buvo labai liūdna. Kiekvieną dieną ji laukė kol kas nors ją pasiims. Ir štai vieną dieną atėjo jauna, aukšta, tamsiaplaukė moteris, kuri vilkėjo pavasarinį gelsvą paltuką ir avėjo žalius guminius batus. Jos vardas Ardai pasirodė pats gražiausias pasaulyje - Veronika. Kai Veronika pamatė Ardą iškart ją pamilo.

Moteris su šunyte grįžo namo, kur jų laukė Pipas. Pipas buvo Veronikos šuo. Pipa akys melsvos, kailiukas baltas. Jis buvo dvigubai mažesnis už Ardą. Šuniukas buvo visad atsargus, draugiškas ir labai protingas. Pipas pas Veroniką gyveno vienas ir svajoto turėti bičiulį. Abu šuniukai iškart tapo neišskiriami draugai.

Vieną pavasario dieną visi išėjo pasivaikščioti į mišką. Pipas ir Arda pamatė namelį ir nubėgo į jį. Veronika pradėjo juos vytis, bet įkrito į duobę. Šuniukai apsidairė, pamatė, kad Veronikos nėra ir nutarė eiti atgal. Jie surado Veroniką gilioje duobėje. Kad ir kaip stengėsi ją ištraukti jiems nepavyko. Tuomet prisistatė miškinis. Pasakė, kad jeigu šuniukai nori, jog jų šeimininkė būtų išgelbėta, jie turi įvykdyti tris užduotis. Pirma užduotis buvo surasti požeminius grybus. Pipas buvo skaitęs apie šiuos grybus ir puikiai žinojo, koks jų kvapas. Todėl šita užduotis buvo vieni juokai. Antra užduotis buvo pralinksinti patį niūriausią miško žvėrelį. Kai šuniukai surado šį žvėrelį Arda pradėjo glaustyti ir laižyti žvėrelį, todėl jis iškart pralinksėjo. Štai ir trečioji užduotis! Apsidžiaugė šuneliai, tačiau nebuvo ko džiaugtis, nes paskutinė užduotis buvo sunkiausia. Kadangi miško žvėreliai buvo nedraugiški Pipas ir Arda turėjo surengti draugystės vakarėlį. Miške jie pririnko daug grybų, uogų. Šiaip ne taip į vakarėlį sukvietė miško žvėrelius. Kai vakarėlis prasidėjo, visi pešėsi dėl skanaus grybo. Todėl šuniukai turėjo kantriai aiškinti, kad peštis dėl grybo nevalia. Peštynės baigėsi ir vakarėlis tęsėsi. Žvėreliai net patys nepajuto kaip susidraugavo.

Kai vakarėlis pasibaigė Pipas ir Arda bėgo pas miškinį ir pasakė, kad sėkmingai įvykdė visas tris užduotis.

Miškinis ištesėjo pažadą ir tuojau pat ištraukė Veroniką iš duobės. Moteris su šuneliais grįžo namo ir ilgai bei laimingai gyveno.

Smiltė Globytė, 3 klasė

Dovydas Jocius, 3 klasė

Akmenukas iš jūros dugno

Gražios, mėlynos, gilios jūros dugne gyveno akmenukas. Jo vardas buvo Lorandžas. Lorandžas buvo ovalios formos, rusvai juodomis dėmėmis išmargintais šonais, kūnelyje turėjo negilių duobučių nuo pašėlusių jūros bangų. Lorandžui labai patiko gyventi jūros dugne – juk čia jo gimtieji namai. Čia gyveno jo šeima, jo draugai. Tai gausus būrys akmenukų. Vien šeimos narių buvo 125, o draugų Lorandžas nesugebėjo suskaičiuoti.

Lorandžas jautėsi puikiai, apsuptas pažįstamos aplinkos. Su draugais turėjo ir mėgstamų pomėgių, kuriuos močiutė vadino išdaigomis. Jis su draugais mėgo erzinti praplaukiančias žuvytes, suspausdami jas už ūselių ir pelekų. Bet kartą iš žuvyčių jis išgirdo, kad jūros pakrantėje taip pat gyvena labai daug akmenukų. Kuo daugiau klausėsi apie gyvenimą pakrantėje, tuo labiau jis norėjo ją pamatyti, tuo labiau degė noru iškilti į paviršių. Bet šeimos nariai apie mažojo akmenuko norus nė girdėti nenorėjo. Jie aiškino Lorandžui, kad tai pavojinga, kad jis gali daugiau niekada nepamatyti savo gimtinės. Jo troškimas iškilti buvo didesnis už suaugusiųjų išmintį, pamokymus.

Vieną rudens dieną jūroje kilo didelė audra. Maišėsi žemė su dangumi. Tada Lorandžas ir sumanė su didžiausia banga išplaukti į pakrantę. Su pirmu bandymu jam pavyko. Iškilęs su vandens srove beveik iki dangaus, mažasis svajotojas pliumptelėjo į šiltą pakrantės smėlį. Atsitokėjęs po nepaprastos patirties, Lorandžas smalsiai apsidairė. Tikrai, žuvytės nemelavo... Aplinkui buvo pilna tokių pat gražių, ovalių akmenukų, jie tarpusavyje linksmai klegėjo. Tuoju pastebėjo, kad tarp jų atsirado naujokas. Tuoju smalsučių būrys apsupo Lorandžą ir ėmė klausinėti, iš kur jis atsirado. Patenkintas akmenukas visiems pasakojo apie savo gyvenimą jūros dugne, apie savo senuosius draugus, apie jūros dugno grožį, o klausytojų vis daugėjo...

Lorandžas jautėsi labai laimingas, džiaugėsi aplinkinių dėmesiu ir niekaip nesuprato, kodėl buvo draudžiama iškilti į paviršių, kodėl čia pavojinga?

Vieną šiltą saulėtą vasaros dieną Lorandžas šildėsi šonus su savo naujaisiais draugais. Į paplūdimį atbėgo būrelis vaikų. Vaikai maudėsi, žaidė, linksmai leido laiką. Staiga viena mergaitė pamatė gražų akmenuką:

- Žiūrėkite, koks gražus akmenukas, parsivešiu namo prisiminimui...

Jos pavyzdžiu pasekė ir kiti vaikai. Mergaitė vardu Adriana pakėlė nuo smėlio Lorandžą, pasigrožėjo, pasidžiaugė, įsidėjo į švarkelio kišenę ir ... pamiršo.

Ilgai gulėjo Lorandžas Adrianos švarkelio kišenėje ir galvojo, kad artimųjų žodžiai, jog gali daugiau niekada nematyti savo gimtinės gali išsipildyti.

Nikitos Poplavskiy, 4 klasė

Vytautė Simanynaitė, 3 klasė

Pikti medžiai

Vieną dieną lijo lietus. Jo lašiukai buvo stebuklingi. Lijo taip smarkiai, kad vandens tuščiam lauke prilijo daugiau nei ežere. Per kelias sekundes tame lauke išdygo medžiai. Tai buvo labai dideli medžiai. Lietus buvo stebuklingas, todėl medžiai kalbėti galėjo.

Vienas medis, vardu Pašiauša, buvo labai piktas. Jis vis murmėjo ir murmėjo. Visiems medžiams greitai atsibodo klausytis jo kalbų, todėl jie buvo labai supykę ir linkėjo Pašiaušai blogo.

Vieną gražią dieną į mišką atėjo du grybautojai. Jie visi žinojo, kad prie žmonių kalbėti negalima. Bet Pašiauša buvo supykęs, kad su juo niekas nekalba, todėl apšaukė žmonių. Grybautojai išsigando ir pabėgo.

Medžiai taip pat išsigando, nes miško fėja buvo sakiusi, kad kažkas blogo atsitiks, jei medžius kalbant išgirs žmonės. Ir atsitiko. Diena buvo baisi, tamsi. Girdėjosi vilkų urzgimas. Netikėtai žaibas subildėjo. Laukiniai gyvūnai per daug sulaukėjo. Gėlės ir žolės vysti pradėjo. Grybai į žemę sulysti atgal bandė. Visas miškas ir jo gyventojai Pašiaušos užtrauktą prakeiksmą juto ir suko galvas, kas dabar bus. Ar taip ir liks viskas tamsu ir niūru? O gal įmanoma prakeiksmą atšaukti?

Susirinko stebuklingos šio miško gyventojos fėjos į pasitarimą.

- Ką dabar darysim? – klausė vienos.

- Kaip toliau gyvensim! – šaukė kitos.

Niekas nežinojo ką dabar daryti ir kur ieškoti išeities. Ilgai tylėjusi prabilo vyriausioji fėja:

- Išeitis yra, nusiraminkite. Kad prakeiksmas išnyktų ir mūsų miškas vėl būtų toks, koks buvo, reikės Pašiaušos pagalbos. Pašiauša turi pažadėti daugiau niekada nemurmėti, nebekalbėti. Jei jis pasižadės, prakeiksmas išnyks.

Fėjos nutarė, kad vyriausioji turi skristi pas Pašiaušą ir pasakyti, ką šis turi padaryti, jog miškas vėl gyventų.

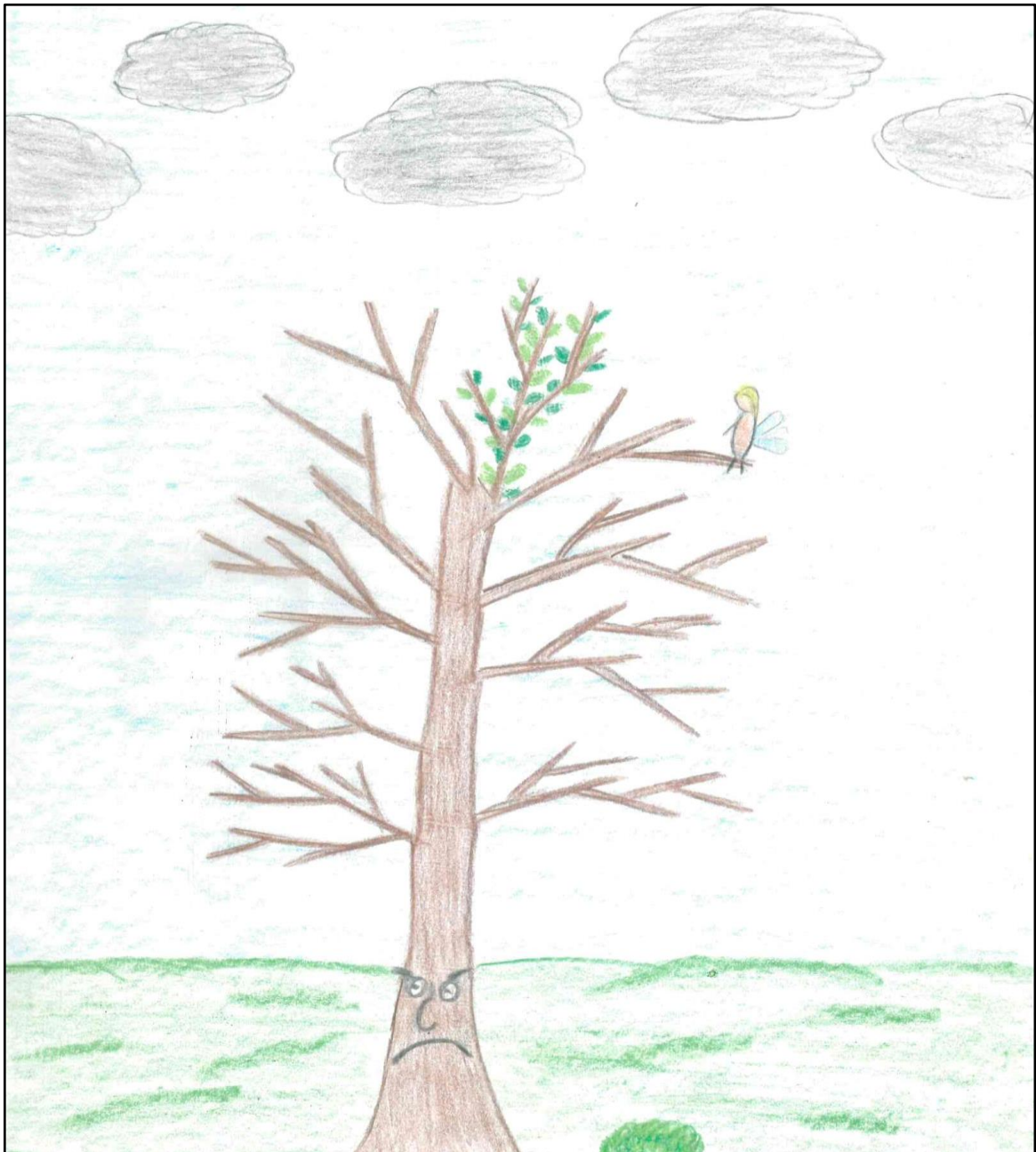
Nuskrido vyriausioji fėja pas Pašiaušą. Susakė viską ir kantriai laukė jo atsakymo. Ilgai galvojo medis, tylėjo susimąstęs. Bet tokio atsakymo niekas nesitikėjo:

- Kai aš užaugau ir galėjau kalbėti, buvau pats laimingiausias medis. Visi ant manęs pyko, kad daug murmu, bet nė vienas nenorėjo tiesiog pasikalbėti. Todėl aš geriau ir toliau gyveniu tarp piktų medžių, nei atsisakysiu vienintelio dalyko, kuris man teikia džiaugsmą. Tai savanaudiška, bet teisinga.

Taip ir liko miške tamsu ir niūru. Liko žvėrys sulaukėję, neliko gėlių, žolių ir grybų. Ir medžiai liko pikti. Išskyrus vieną. Vienintelis Pašiauša jautėsi toje tamsoje laimingas, nes vis dar galėjo kalbėti.

Kai kurie mūsų priimti sprendimai kitiems kartais atrodo neteisingi. Bet pirmiausia reikia rūpintis savo laime ir mylėti save. Ir kartais reikia pasielgti savanaudiškai, nors kitiems tai gali nepatikti. Niekada nepraraskite laimės ir matykite gražius dalykus aplink save.

Smiltė Pakusaitė, 3 klasė

Tautvydas Pauliušenko, 1 klasė

Kaip klasiškai vaiduoklio ieškojo

Kartą, pasibaigus pamokoms, Orianta pasiūlė Augustei ir Aironui ieškoti vaiduoklio. Jau seniai sklandė gandai, kad mokykloje gyvena vaiduoklis ir kartais vaikams krečia pokštus.

Pirmiausia visi patraukė į mokyklos koridorių, apieškojo laiptų aikštelę. Ten, kaip visada, ant sienų daug vaikų piešinių, bet įtartino nieko nerado. Staiga Augustei kilo mintis patikrinti klasės rūbinę. Vaikai apieškojo rūbinės spinteles, bet ir ten buvo tuščia. Rūbinės kamputyje Aironas pamatė dėžę, išmargintą įvairiais piešiniais. Draugai prisiminė, kad šią dėžę kažkada naudojo teatro pamokose kurdami vaidinimus. Staiga dėžė atsivėrė ir rūbinėje suspindo ryški šviesa. Paslaptingas balsas kvietė užėti. Vaikai, kad būtų drąsiau, susikibo rankomis ir žengė į dėžės vidų. Netikėtai pajuto, kad nesiekia kojomis žemės ir kyla aukštyn, o gal leidžiasi žemyn? Išsigandę nesuprato, kas čia vyksta. Po minutėlės pajuto po kojomis žemę ir lengviau atsikvėpė. Apsidairę pamatė, kad atsidūrė keistame kambaryje. Sienos buvo išmargintos nesuprantamais užrašais. Viduryje stovėjo ilgas stalas, o už jo sėdėjo daugybė vaiduoklių. Jie buvo beveik permatomi, tik akys ryškiai spindėjo. Pasirodo, vaikai pateko į požeminę vaiduoklių mokyklą. Draugams parūpo sužinoti, ko mokosi vaiduokliai. Vaiduoklių mokytojas pakvietė prisijungti. Vaiduokliai skaitė burtažodžius, kūrė nematomus apsiaustus, rašė keistus žodžius. Vaikams patiko vaiduoklių mokykla, tačiau Augustė nekantravo sužinoti, kuris vaiduoklis šmirinėja po mokyklą ir krečia pokštus. Mokytojas parodė pačiame stalo gale sėdintį vaiduokliuką Džionį. Jis labai išdykęs ir nekantrus. Dažnai, dar nepasibaigus pamokoms, jis išsprūsta į vaikų mokyklą ir krečia išdaigas: išjungia elektrą, tampo mergaites už kasų, paslepia sąsiuvinius. Džionis pažadėjo daugiau vaikams netrukdyti ir jų negąsdinti.

Orianta, Augustė ir Aironas susidraugavo su vaiduokliais ir labai nenorėjo grįžti namo. Tačiau nuskambėjo skambutis ir pamokos vaiduoklių mokykloje baigėsi. Vaikai draugiškai atsisveikino su vaiduokliais. Kai mokytojas ištare burtažodį, vaikai pakilo į orą ir net nepajuto, kaip vėl atsidūrė mokyklos rūbinėje. Jie susitarė apie vaiduoklius niekam nepasakoti. Kas gi patikės tokiomis pasakomis?

Orianta Branišauskaitė, 4 klasė

Ugnius Budraitis, 2 klasė

Keistuolių mokykla

Toli toli, už devynių jūrų marių, tamsioje miško glūdumoje stovėjo keista mokykla. Joje mokėsi keisti mokiniai. Visi, kurie buvo pakviesti mokytis šioje mokykloje, turėjo keistų galių. Netoli šio tamsaus miško gyveno keista mergaitė, nes galėjo padaryti įvairių keistų dalykų. Pavyzdžiui jai buvo vieni niekai akimis pakelti šluotą ir ant jos skraidyti. Tačiau ji buvo liūdna, nes jautėsi vieniša, nelabai norėjo kiti vaikai su keistuole draugauti. Niekas neliko mergaitei, kaip pačiai save linksminti ir įvairias išdaigas krėsti.

Vieną dieną mergaitė gavo netikėtą keistą laišką iš miško keistosios mokyklos. Jame keistai išraitytomis raidėmis buvo parašyta: „Ela, tu esi kviečiama į mūsų mokyklą, nes esi viena iš mūsų. Su pagarba mokyklos direktorė“. Ela buvo sunku patikėti, kad laiškas skirtas jai. Mergaitė nežinojo kaip elgtis. Jis sugalvojo laišką paslėpti, apie jį niekam nesakyti ir palaukti kas bus toliau. O toliau prasidėjo keisti dalykai. Ryte mergaitė pastebėjo, kad ją kažkas stebi pro langą. Išėjusi į kiemą ant medžio šakos pamatė tupinčią Pelėdą. Pelėda prabilo keistu balsu ir pakvietė mergaitę eiti kartu su ja į keistąją mokyklą. Ela šoko ant savo šluotos ir nuskriejo paskui Pelėdą į keistąją mokyklą. Ten ją pasitiko keistoji mokyklos direktorė ir mokiniai keistukai. Visi jie turėjo neįprastų keistų galių. Mokykloje mokiniai vieni kitus mokydavo savo keistųjų galių, o jų išmokę grįždavo į įprastas mokyklas ir padėdavo mokiniams įveikti įvairius sunkumus tiems, kurie tokių galių neturėjo.

Gal ir Tavo mokykloje, gal ir Tavo klasėje yra mokinių keistukų iš keistosios mokyklos? Jie atrodo keistuoliai, kartais todėl būna labai vieniši, tačiau iš tikrųjų jie labai draugiški ir visada pasiruošę Tau padėti.

Urtė Stankutė, 3 klasė

Smiltē Globytē, 3 klasē

Ežiuko Soniko kelionė

Seniai seniai tolimoje šalyje gyveno ežiukas vardu Sonikas. Jis labai mėgo skaityti knygas. Kartą ežiukas perskaitė labai įdomią kelionių knygą apie stebuklingą salą ir nusprendė į tą salą keliauti pats. Sonikas susikrovė į kuprinę reikalingiausius daiktus, prisidėjo maisto, užsidėjo akinius ir iškeliavo.

Beeidamas kalnais ir kloniais jis sutiko peliuką vardu Mykolas.

- Kur eini? - paklausė Mykolas.

- Keliauju į stebuklingą salą, - atsakė Sonikas.

- Oi, kaip įdomu!

- Ar galiu eiti su tavimi kartu?

- Taip, žinoma, abiem bus linksmiau!

Nieko nelaukdamas peliukas susikrovė būtiniausių daiktus, ir drauge su Soniku iškeliavo. Ėjo jie, ėjo per miškus, per kalnus, o kad būtų linksmiau lietuviškas dainas dainavo. Bedainuodami jie priėjo vandenyną. Ežiukas išsitraukė iš kuprinės žiūronus ir pro juos tolumoje pamatė stebuklingą salą. Apsidžiaugė Sonikas, o peliukas šiek tiek sunerimo:

- O kaip mes ten pateksime? - paklausė Mykolas.

- Aš moku banginių kalbą, kurios išmokau skaitydamas knygas, - atsakė Sonikas.

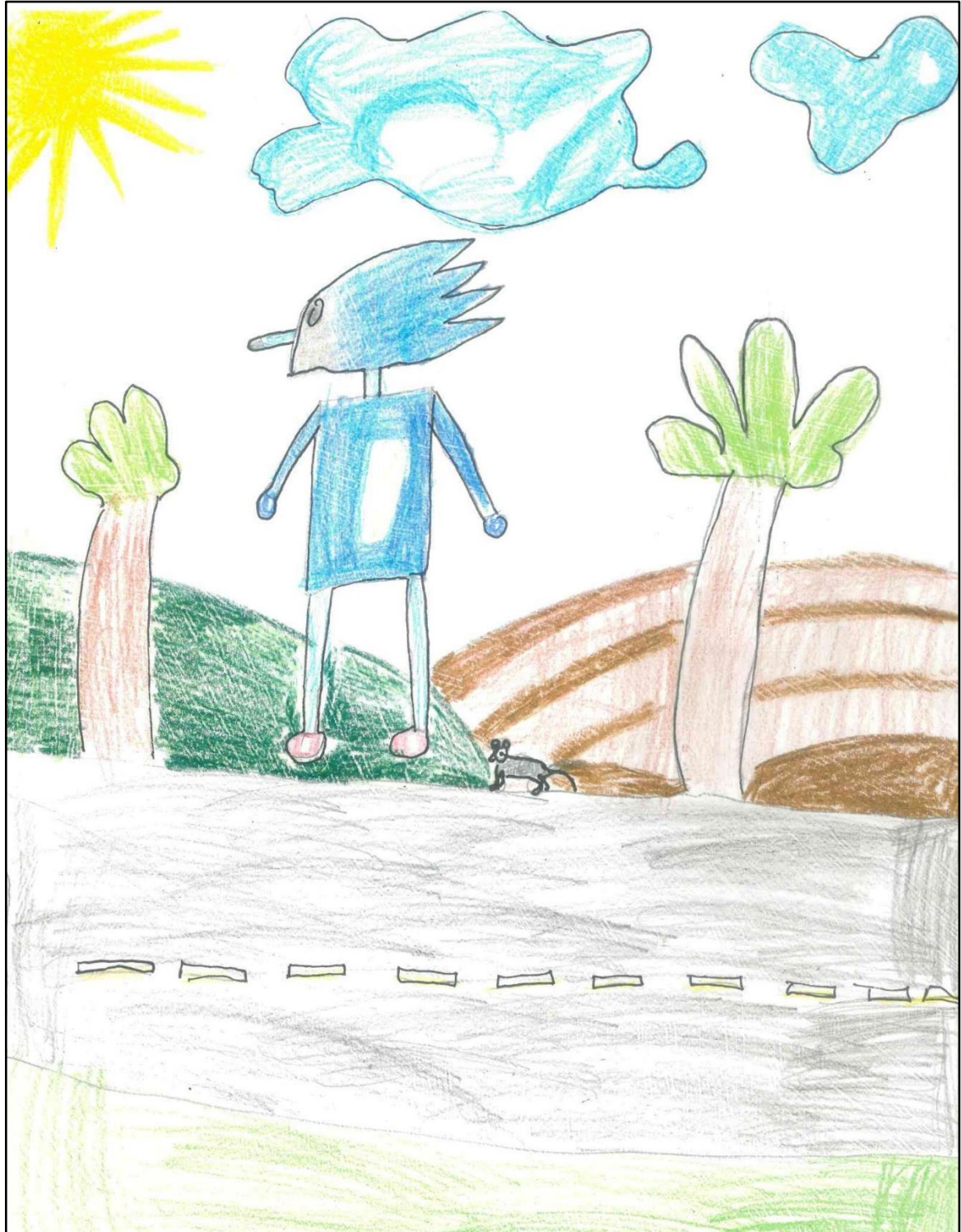
Netrukus ežiukas pradėjo šaukti peliukui nesuprantama kalba. Iš vandenyno išniro didžiulis banginis. Jis pakalbėjo su Soniku ir pasakė, kad kartu su Mykolu jis liptų banginiui ant nugaros. Visi trys skriejo dideliu greičiu tol, kol pamatė kerintį vaizdą.

Kokių tik stebuklų nebuvo šioje saloje... Ant beržų augo slyvos, palmėse kukavo gandrai, beržuose snaudė meškos lepeškos. Ant krūmų matėsi baravykai, skraidė karvės, arkliai vairavo automobilius, vištos giedojo, gaidžiai kudakavo, o avys burkavo. Šaligatviais vaikščiojo robotai ir visiems saldinius dalijo.

Peliukui ir Sonikui patiko šioje saloje, todėl jie nusprendė pasilikti čia ilgiau. Ežys ir Mykolas pasikvietė į stebuklingą salą geriausius draugus. Saloje įkūrė gyvūnų mokyklą, kuriuos mokė suprasti žmonių kalbą.

Ir dabar į šią mokyklą mokytis atvyksta vis daugiau gyvūnų, kurie, baigę šią mokyklą, puikiai susikalba su žmonėmis.

Paulina Būdavaitė, 4 klasė

Kipras Urbonas, 1 klasė

Trintukas ir drožtukas

Viename gražiame penale gyveno trintukas. Tai buvo mažas juodas, purvinas gabalėlis. Jis neturėjo draugų, nes niekas nenorėjo draugauti su tokiu trintuku. Po kelių dienų penale atsirado drožtukas. Jis buvo dailus, gražus ir spalvotas. Su drožtuku iš karto visi panorėjo draugauti. Bet drožtukas pamatė trintuką ir paklausė:

- Ar tau viskas gerai?

- Ne, niekas nenori su manim draugauti - atsakė jis.

Drožtukas matė, kaip trintukas liūdėjo ir paklausė:

- Gal nori kad aš būčiau tavo draugas?

Trintukas nieko negalvodamas sutiko.

Drožtukas matė, kad trintukas dar liūdnas ir paklausė:

- Kodėl tu dar liūdnas?

- Tu toksai švarus ir gražus, o aš tiesiogiai mažas, juodas gabalėlis, -atsakė trintukas.

Drožtukas norėjo padėti trintukui. Jis pagalvojo ir sumanė kaip padėti trintukui. Drožtukas pamatė penale mažą lapo gabalėlį. Jis pagalvojo - jeigu aš paimsiu lapą ir patrinsiu trintuką, jis nusivalys. Drožtukas pabandė patrinti trintuką į lapą. Trintukas nusivalė, bet liko keli taškiukai. Drožtukas pamatė raudoną pieštuką ir nuspalvino tuos juodus taškiukus.

Trintukas pamatė rezultatą ir labai apsidžiaugė. Jis padėkojo drožtukui.

Paulina Kasputytė, 4 klasė

Alina Šubina, 1. klase

Angliukas ir Sniegutis

Gyveno kaime kačiukas. Jis buvo juodas, todėl visi vadino jį Angliuku. Žalios akytės, maža nosytė, pūkuota ir ilga uodega. Jis kaip visi katinai mėgo miegoti dieną, bet vakare įsiunta. Todėl niekas nedrįsta vadinti jį tinginiu.

Kartą Angliukas išsiruošė į lauką. Eidamas miškeliu sutiko šuniuką vardu Sniegutis, tik tiesą sakant to metu jis taip neatrodė.

- Labas vakaras, - maloniai pasisveikino katinas.

- Labas, gal galėtumėte padėti? – paprašė šuniukas.

- Mielai galėčiau, - tyliai atsakė katinas, - o kas atsitiko?

- Nieko rimto, tik bėgdamas išsipurvinau, - atsidusęs atsakė šuo.

- Gal metas prisistatyti? Mano vardas Angliukas, - prisistatė katinas.

- Mano vardas Sniegutis. Gal einame prie ežero? – pasiūlė šuniukas.

Ir nauji draugai pasileido į kelionę. Kelias tikrai netrumpas ir nelengvas. Perėjus pusę kelio kitą pusę teks šuoliuoti tamsiuoju mišku. Vaikstant mišku draugams nepasirodė jį baisus. Aplinkui skraidė miegoti besiruošiantys drugeliai ir vaikučių ieškančios boružės.

Įpusėjęs miškui visai sutemo, tad kelią matyti galėjo tik Angliukas. Beeidamas Sniegutis pajuto lengvą vandens srovę.

- Tai šaltinėlis! – džiaugsmingai suriko šuniukas.

Šuniukas puolė į švarų vandenėlį ir tapo švarus kaip jo vardas Sniegutis.

Išaušus rytui šuniukas Sniegutis ir katinas Angliukas laimingai grįžo į savo gimtąjį kaimą.

Rugilė Aleksaitė, 4 klasė

Vanesa El Dahabi, 4 klasè

Trijulės nuotykis

Saulėtą rudens popietę Haris, Lukas ir Lina išėjo pasivaikščioti. Eidami link miško pastebėjo gražiai aptvertą sodą. Smalsumo vedami jie pradarė vartelius.

- Man baugu, - pasakė Lina.

- Palauk mūsų čia, mes tuoj grįšim, - pažadėjo Haris .

Berniukai ėjo gilyn į sodą. Viduryje augo didelė, šakota, pilna obuolių obelis. Lukas pribėgęs nusiskynė patį didžiausią raudoną obuolį.

- Gal nevalgyk to obuolio, - patarė draugas.

- O kas čia blogo gali nutikti? O koks skanus!- apsidžiaugė Lukas.

- Nereikėjo jo kąsti!- lyg kažką nujausdamas pasakė Haris.

Staiga obuolys Luko rankoje pradėjo suktis ir po akimirkos berniukas pranyko. Haris išsigandęs spoksojo į vietą, kur stovėjo jo draugas. Ji buvo tuščia. Berniukas, kiek kojos neša, bėgo prie vartelių, kur jų laukė Lina. Mergaitė iš karto suprato, kad kažkas negerai.

- Lukas pradingo! - suriko berniukas.

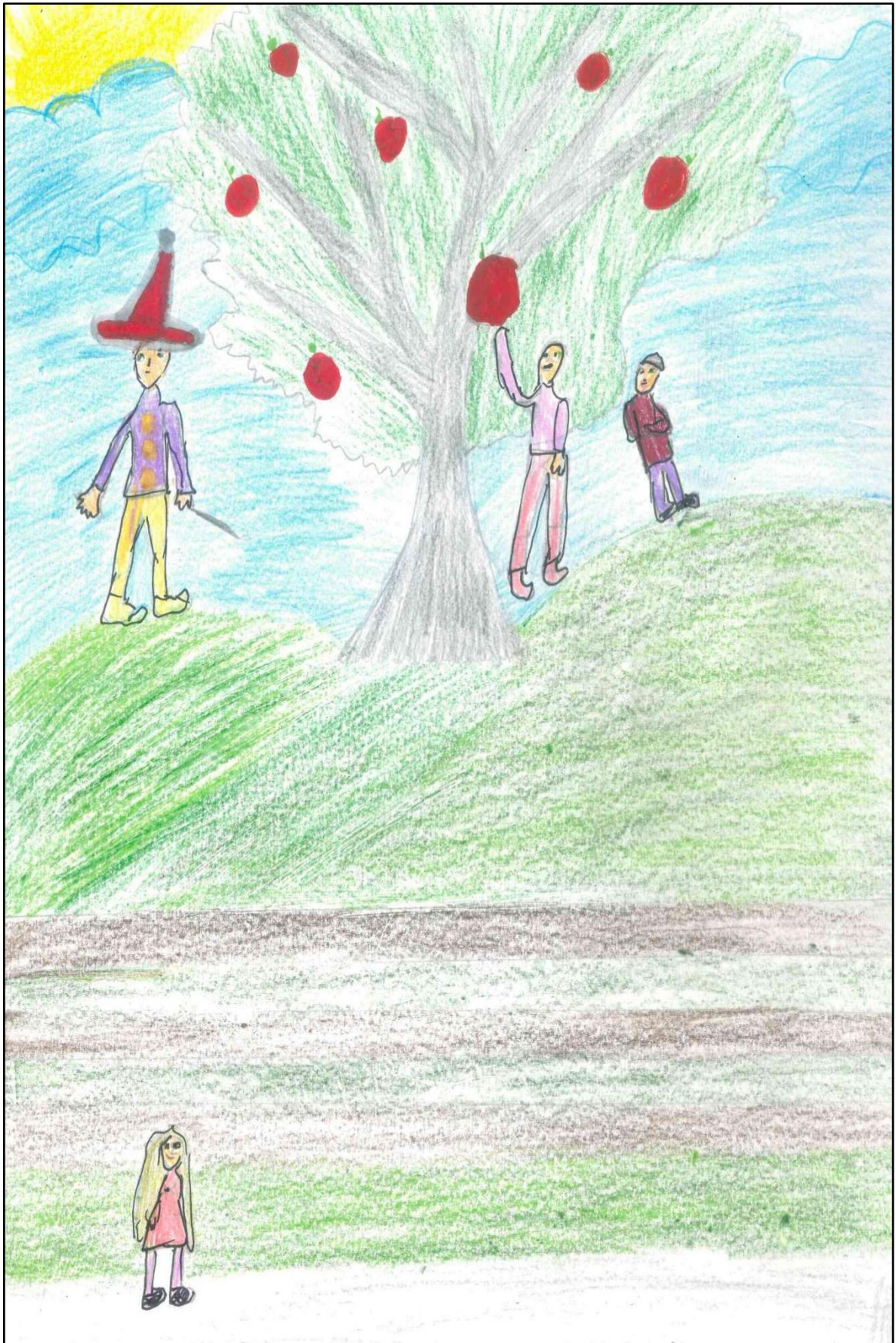
- Reikia galvoti, kaip jį išgelbėti - ramino Lina,- eime atgal į sodą, ką nors sugalvosime.

Ten vaikai sutiko keistą vyriškį. Vaikai paklausė, gal jis galėtų padėti jų draugui Lukui.

- Ne, nepadėsiu. Jis nesiklausęs nusiskynė obuolį iš mano sodo! - supykęs paaiškino jis.

Bet vaikai taip nuoširdžiai prašė, kad nepažįstamasis, ištaręs slaptą burtažodį, gražino jų draugą. Tada vaikai suprato, kad šis keistas vyriškis buvo burtininkas. Vaikai labai džiaugėsi ir nuoširdžiai dėkojo nepažįstamajam už sugrąžintą draugą. Jiems tai buvo pamoka, kad negalima imti neatsiklausus.

Viktorija Klimašauskaitė, 4 klasė

Viltė Verygaitė, 2 klasė

Dėkojame mokytojams už mokinių paskatinimą dalyvauti konkurse „**Augu su pasaka**“:

Vilmai Šapalienei, Virginijai Lenkauskienei, Romai Stancikaitei, Vilijai Kalinauskienei, Elvyrai Vingelienei, Daivai Eizintienei, Zitai Baltrušaitienei, Ramutei Mockuvienei, Ingridai Račickienei, Virginijai Ralienei, Raigedai Buzienei, Linai Razmantienei, Ritai Diržienei, Ilonai Zybartei, Jolitai Marcinkienei, Raimondai Latvienei, Aušrai Čepauskienei, Rimai Krivickienei, Meilei Radavičienei.

P. S. Konkurso kūrybiniuose darbuose stiliaus ir rašybos klaidos netaisytos.